

Omegaverse Info

ในโลกนี้มีทั้งเพศหลักและเพศรอง ซึ่งเพศหลักก็คือชายและหญิง เพศหลักจะเป็นตัวกำหนดรูปลักษณ์ภายนอก ส่วนเพศรองก็คือเพศที่จะกำหนดคุณสมบัติภายใน

อัลฟ่า แข็งแกร่ง เป็นผู้นำ มีระดับสติปัญญาและพลังกำลังจัดอยู่ในแนวหน้า นับเป็นเพศของผู้ที่จะขับเคลื่อนสังคม ทำให้เป็นที่ชื่นชมอย่างมาก อัลฟ่าสามารถมีรูปลักษณ์ภายนอกเป็นได้ทั้งชายและหญิง รวมถึงถือครองคุณสมบัติผู้มอบเมล็ดพันธุ์ (ทำให้เพศหญิง, โอเมก้าตั้งท้อง) แต่ในอัลฟ่าที่มีเพศหลักเป็นหญิงสามารถตั้งท้องได้ อีกลักษณะก็คือมีฟีโรโมนที่กดดันคนอื่น ๆ ได้ (ไม่จำกัดเพศรองและหลัก การแสดงผลขึ้นอยู่กับจำนวนยีนอัลฟ่าในตัวว่าเหนือกว่าอีกฝ่ายแค่ไหน)

โอเมก้า เพศรองที่ทำหน้าที่ให้กำเนิด ไม่ว่าจะชายหรือหญิงก็ตั้งท้องได้ ในโอเมก้าที่ยังไม่มีพันธะกับอัลฟ่า ทุก ๆ เดือนจะมีอาการที่เรียกว่า 'ฮีต' ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าพร้อมสืบพันธุ์คล้ายกับการมีประจำเดือน ลักษณะอาการก็คือจะปล่อยฟีโรโมนออกมา

ดึงดูดอัลฟ่าอย่างรุนแรง และจะมีสารหล่อลื่นไหลออกมาจากช่องคลอด (ในโอเมก้าชายคือทางทวาร) โดยเมื่อมีการฮีดจะทำให้อยู่ในภาวะที่ค่อนข้างอ่อนแอ ดังนั้นโอเมก้าส่วนใหญ่จึงมักจะต้องหยุดงานในช่วงฮีด

เบต้า นับว่าเป็นเพศปกติที่ไม่มีคุณสมบัติของเพศพิเศษ มีเยื่อที่สุดในสังคม ไม่ได้รับผลกระทบจากฟีโรโมนของโอเมก้า แต่ถ้าเป็นฟีโรโมนความกดดันจากอัลฟ่าจะมีผลเล็กน้อย

การตรวจเพศ ทุกคนจะได้รับการเชิญมาตรวจเพศรองที่โรงพยาบาลตอนอายุสิบปี (อายุตามค่าเฉลี่ยที่เพศรองปรากฏ) โดยผลตรวจจะแจ้งแก่ผู้ปกครองอย่างเป็นทางการและไม่เปิดเผย นอกจากว่าทางผู้ปกครองจะยินยอม กระนั้นเพศรองก็จะถูกบันทึกในประวัติอย่างชัดเจนและระบุไว้บนบัตรประชาชนด้วย

ยาระงับฮีด ยาสำหรับเหล่าโอเมก้าที่ไม่สะดวกจะหางานที่มีความยืดหยุ่นเรื่องเวลาทำงาน มีราคาค่อนข้างแพง โอเมก้าบางคนที่อยู่ในวัยทำงานแล้วบางครั้งก็เลือกที่จะไม่กินยาและหาคู่พันธะ

ยาระงับอัลฟ่า ตัวยาก็อยู่ในชั้นทดลองและยังถูกควบคุม มีไว้เพื่อกดฮอร์โมนอัลฟ่าในกรณีที่มีอัลฟ่าก่ออาชญากรรม เนื่องจากยังอยู่ในชั้นทดลองจึงยังไม่แพร่หลายมากนัก หากจะใช้ต้องมีใบรับรองและใช้ในปริมาณตามกฎหมายกำหนด เมื่ออัลฟ่าได้รับยาดังนี้เข้าไปจะมีอาการเซื่องซึม แม้ความกดดันใส่คนอื่นไม่ได้

คู่พันธะ ตามหลักแล้วมีแค่การยอมจับคู่พันธะเท่านั้นที่ทำให้โอเมก้าไม่ปล่อยฟีโรโมนยั่วอัลฟ่าอีก หลังจากเชื่อมพันธะกับคู่โดยให้อัลฟ่าทำสัญลักษณ์ (กัด) ที่หลังคอแล้ว โอเมก้าคนนั้นจะไม่มีอาการฮีดเมื่อถูกคนอื่นกระตุ้น จะมีอารมณ์ทางเพศแค่กับคู่ของตัวเองเท่านั้น แน่่อนว่าการทำพันธะไม่เหมือนการจดทะเบียนสมรสที่สามารถยกเลิกได้ ดังนั้นแม้ในคู่แต่งงานบางทีก็ยังไม่ทำพันธะกับคู่ของตนเองจนกว่าจะมั่นใจจริง ๆ

ปัจจุบันมีความเชื่อเรื่องคู่แห่งโชคชะตาแพร่กระจายไปในสังคม ซึ่งนั่นก็เป็นความเพ้อฝันที่ยังไม่ได้รับการยืนยันว่ามีอยู่จริงแต่อย่างใด อีกอย่าง...ยุคสมัยนี้สังคมค่อนข้างจำกัดว่าโอเมก้าต้องเป็นแบบนี้อัลฟาต้องเป็นแบบนี้ ยิ่งมีความเชื่อว่าลูกที่เกิดจากโอเมก้ามีเปอร์เซ็นต์เป็นอัลฟาสูงเพราะสองเพศนี้เกิดมาคู่กัน ก็ยิ่งทำให้มีธุรกิจจับคู่อกเงยขึ้นมาเต็มไปหมด ทำให้เกิดการแต่งงานแบบไม่เชื่อมพันธะมากขึ้นในสังคม...

และคู่วิกในเรื่องนี้ก็เริ่มต้นกันด้วยความสัมพันธ์ประมาณีนีละ

1

แต่งซะหรือจะไปนอนใต้สะพาน!

เช้าวันเสาร์แบบนี้ปกติบอสตันคงจะนอนไปถึงตอนสาย
ไม่กี่ยารกว่านั้น ขึ้นอยู่กับว่าจะมีคนโทร. มาปลุกเขาไปทำงานตอน
ไหน

ใครว่าอัลฟาไม่มีความเป็นผู้นำก็ให้มาดูเขาเนี่ย ยุคเฟื่องฟูของ
อัลฟาหลาย ๆ คนมันเริ่มและจบลงในวัยมัธยมกับมหาวิทยาลัย
ทั้งนั้นละ พอเข้าวัยทำงานพวกที่เก่งแต่ด้านกีฬาเพราะร่างกายมี
แต่มีต่อกว่าชาวบ้าน สุดท้ายกลายเป็นเจ้าของกิจการร้านอาหาร
เล็ก ๆ ที่วันหนึ่งมีคนเข้ามาใช้บริการไม่ถึงสี่โต๊ะ ถ้าจะถามว่าทำไม
คนมากินน้อยขนาดนี้แล้วยังเปิดร้านอยู่ได้อีก ก็คงต้องขอบคุณแม่
บังเกิดเกล้าของเขา ทุกวันนี้ถึงจะกลายเป็นยายแก่ที่วัน ๆ บ่นแต่
อยากจะอุ้มหลาน แต่ความเป็นนักธุรกิจที่แท้จริงก็ทำให้ร่ำรวยมีกิน
มีใช้ไปตลอดชาติ

เคยได้ยินชื่อ เอลลี แบรดฟอร์ด ไหมล่ะ คุณนายแห่งอีแอล
กรุ๊ปที่ยิ่งใหญ่คนนั้นนั่นละแม่เขาเอง

บอสตันเหม่อมองมือถือที่อยู่บนหัวเตียง ปกติเวลานี้แม่เขา

น่าจะโทร. มาทำให้ลูกไปเฝ้าร้านแล้วนี่...

“จะนอนกินบ้านกินเมืองไปถึงไหน จะลูกไปทำงานตอนที่ร้านโดนเขามาปิดแล้วหรือไงคุณ”

ใช่ ๆ แม่เขาจะพูดแบบนี้เป๊ะเลย ไดอะล็อกเดิมทุกเช้าเหมือนท่องมา...เดี๋ยวละ บอสตันสะดุ้งลุกขึ้นมาในขณะที่เจ้าของเสียงนั้นดึงผ้าห่มออกจากตัวเขาพอดี อัลฟาวัยแตะสี่สิบต้น ๆ ถึงกับทำหน้าไม่ถูก เสียงของแม่เขาดูเด็กลงไม่พอ ยังฟังละม้ายคล้ายเสียงผู้ชายแบบนี้มันไม่ใช่แล้ว!

“ทำหน้าตกใจอะไร นี่คุณลืมไปแล้วหรือว่าผมจะย้ายมาอยู่ด้วยตั้งแต่วันนี้นะ”

ภาพแรกที่เห็นเมื่อลืมตาขึ้นเต็ม ๆ ทำเอาบอสตันอิงไปชั่วคราว เด็กหนุ่มที่ตัวร่างเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความอ่อนเยาว์และน่าดึงดูด มีเส้นผมสีทองขีดเข้ากับผิวที่ขาวเหมือนชาวตะวันตก ดวงตาสีน้ำตาลแดงกลมโตเหมือนกับกระต่ายป่าไร้เดียงสา บอสตันกลิ่นน้ำลายทันทีที่กลิ่นของอีกฝ่ายโชยมาแตะจมูก...ส่วนหนึ่งมาจากกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มที่อีกฝ่ายใช้ อีกส่วนคือกลิ่นหอมหวานเหมือนกับลูกกวาดรสนม

ไม่ผิดแน่ เขาจำได้แล้ว

“คือ...คุณภรรยา...”

อีกฝ่ายชะงักไปก่อนจะทำหน้ามึน คนอื่นมาเห็นเข้าคงบอกว่าน่ารัก แต่ไม่รู้ทำไมบอสตันเห็นแล้วดันผวาขึ้นมาแทน มีลางสังหรณ์แปลก ๆ กันใหม่ แบบว่าหุหวมั่นชา ๆ คล้ายกับเคยโดนทำร้ายมาก่อน...

“ผมลืเคียวไงครับ อีกไม่นานก็จะถึงวันแต่งงานแล้วนะ ช่วยกรุณาจำชื่อคนที่จะแต่งงานกับคุณหน่อยเถอะครับ แล้วก็...”

ลืเคียวใช้สายตาแบบเดียวกับที่แม่ใช้มองบอสตันตั้งแต่หัวจดเท้า นัยน์ตาคู่นั้นสะท้อนภาพชายวัยกลางคนที่ดูโทรมเสียไม่มีด้วย

ความหงุดหงิด เขาเชื่อเลยว่าถ้าลิเคียวไม่โอเมก้าที่มีเรียวแรงน้อย แล้วละก็ อีกฝ่ายต้องเข้ามาแบกเขาไปแปลงโฉมด้วยตัวเองแน่นอน

“ทำอะไรสักอย่างกับหนดของคุณก่อนออกไปทำงานด้วย ผมขอร้องละ”

“นี่เธอเป็นแคโอเมก้าที่ถูกจ้างมาไม่ใช่เธอ ทำแบบนี้มัน...”

บอสตันไม่ทันได้แย้งเพื่อทวงคืนศักดิ์ศรีให้ตัวเอง ทันทีที่โดน สายตาคู่ นั้นตวัดมองเขาก็ตัวแข็งที่อกกลายเป็นลาแก็ที่ยอมโดนจูมมือ เดินไปที่หน้าห้องน้ำภายในห้องนอน ลิเคียวปล่อยมือเขาไว้มาก ประหนึ่งไม่ได้ชอบใจนักที่ต้องจับเอาไว้ จากนั้นอีกฝ่ายก็ผลักประตู ห้องน้ำให้เปิดออก

“แม้จะถูกจ้างมา แต่ตามกฎหมายผมมีสิทธิปฏิเสธการหมั้น ได้เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ปรับปรุงตัวให้มันดูเป็นผู้เป็นคนมากกว่านี้ ผมจะไปบอกท่านประธานให้ยกเลิกสัญญาซะ”

พูดจบเจ้ากระต่ายน้อยก็เลิกคิ้วกอดอกใส่ราวกับจะถามว่า เขากล้าหรือ...บอสตันขมวดคิ้วขึ้นมาบ้าง เจ้าหนุ่มนี้อายุน้อยกว่า เขาตั้งรอบหนึ่ง แต่ไม่มีความเคารพกันบ้างเลย กล้าเอาเรื่องสัญญา ที่แม่เขาทำให้มาชื่อนั้นหรือ ร่างสูงใช้ขนาดตัวที่โตกว่ากอดตัน ร่างเล็ก จนนางของตัวเองทาบทับอีกฝ่าย กล้ามาทำสายตาถูกเขา ลินะ...

บอสตันแบมือขอผ้าเช็ดตัวด้วยรอยยิ้มเช่ ๆ

“ขอผ้าเช็ดตัวหน่อยสิครับคุณมรรยา~”

“ฮึ”

ไม่ยากเชื่อว่าวันนี้ที่อัลฟ่าอย่างเขาต้องก้มหัวให้โอเมก้า ตัวเล็ก ๆ จะมาถึง!

ย้อนไปเมื่อสองสามวันก่อน

บอสตันได้รับจดหมายแจ้งจากพนักงานบัญชีคนดีของตัวเอง

ว่าร้านจะแตกแล้ว...ไม่ใช่โดนใครมาระเบิด แต่จะแตกเพราะการบริหารแบบสโลว์ไลฟ์ของเขานี้ละ บางวันเข้ามาดูแลบางวันก็หาหน้า อีกทั้งรายได้ก็ไม่ค่อยจะพอจ่ายค่าแรงเซฟ จนมีคนลาออกไปหลายรอบ ที่ทุกวันนี้ยังอยู่ได้เพราะแม่เมตตาหยิบยื่นเงินช่วยเหลือมาให้บ่อยๆ เขาก็ไม่ได้ชอบที่ตัวเองเป็นแบบนี้ เพียงแต่มันมีบางอย่างที่เขาไม่เข้าใจ ทำให้เขาไม่มีแรงบันดาลใจจะทำอะไรเลย เหมือนกับคนที่หมดไฟไปนานแล้วนั่นละ วันๆ อยู่เพื่อหายใจโดยไร้จุดหมาย

ขนาดร้านที่เปิดมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองตอนนี้จะปิดไปก็ยังไม่รู้สึกสะทกสะท้านเลย กระนั้นถ้าจะมองหาแรงบันดาลใจก่อนอื่นเขาควรต้องแสดงความรับผิดชอบต่องานที่ยอมเกาะแพญๆ มากับเขาตั้งแต่ต้นสักหน่อย อย่างน้อยก็ต้องหาเงินชดเชยมาจ่ายให้คนเหล่านี้ บอสตันคิดว่าจะขายร้าน ต่อให้แม่ของเขาทุบเอาไปทำกิจการอะไรก็ตามที่เจ้าตัวขึ้นชอบและทำเป็นธุรกิจมานาน ทว่าวันที่เขากลับไปบ้านหลังใหญ่ในรอบหลายปี กลับพบว่าแม่บังเกิดเกล้าไม่ยอมให้เข้าบ้านไหน. หากี่สายก็ไม่รับ จนเขาต้องยอมคุกเข่าประหนึ่งหลุดมาจากหนังจิ้งจอกร่วมชั่วโง่แม่ถึงยอมส่งพ่อบ้านมารับตัวเขา

ต่อหน้าภพवादของพ่อผู้ล่วงลับ แม่ของเขานั่งกรีดกรายในผาดนางพญาบนโซฟาสีแดง ส่วนเขานั่งหรือ เหวะๆ แม่จัดหาเก้าอี้ไม้ที่ดูราคาถูกที่สุดมาไว้ในห้องนี้ก็เพื่อถากถางเขาโดยเฉพาะ บอสตันนั่งลงประสานมือรอแม่สวดยับเหมือนทุกที แต่คราวนี้กลับแปลกไป...แฟ้มสีขาวแฟ้มหนึ่งถูกโยนลงมาบนโต๊ะตรงหน้าเขาแทน

“แต่งซะ”

“ครับ?”

คุณชายวัยไม่น้อยกับคุณนายแม่อที่ยังสวยไม่สร้างสบตากัน สักพักเอลลี่ก็ยื่นคำเดิมพร้อมยื่นมือมาเปิดแฟ้มออก

“ฉันจะให้เงินแกครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย แลกกับการที่แก
แต่งงานมีหลานให้ฉัน”

“เอ่อ...นี่แม่คุณละครมากไปหรือเปล่าครับ”

บอสตันกำลังจะถามพ่อบ้านอยู่เชื่อว่า ช่วงนี้ให้แม่เขาดู
โทรทัศน์มากไปหรือเปล่า แต่พอจะถามก็โดนสายตาพิฆาต ทำเอา
คำพูดเหล่านั้นหายลงคอไปหมด นี่สินะที่พ่อเขาโดนบอยๆ จนมีคน
แซวว่าเป็นคนพูดน้อย...

คุณนายแม่หรือที่เพื่อนสนิทมักเรียกว่าเอลลีกลอกตาอยู่
หลายตลบกว่าจะร้ายความไม่เอาอ่าวของลูกชายตัวเองออกมาได้

“แกอายุก็ไม่น้อยแล้วนะ เป็นอัลฟ่าแต่ไม่ประสบความสำเร็จ
อะไรสักอย่าง จบเซพมาแต่เปิดร้านอาหารยังงี้ไม่รู้จะเจ๊งได้ทุก
ไตรมาส แพนก็ไม่มี คนคุยก็ไม่มี ล่าสุดที่ฉันรู้ว่าตอนนี้แม้แต่เพื่อน
ก็หายหน้าหายตาไปสร้างครอบครัวกันหมดแล้ว...นี่แกเข้าใจหัวอก
คนเป็นแม่ที่ต้องทรมองลูกชายตัวเองกลายเป็นคนไม่เอาถ่านบ้าง
ไหม!”

ดราม่าเล่นใหญ่กว่านี้ไม่มีอีกแล้ว บอสตันได้แต่ลูบคอตัวเอง
แก้เก้อ ใช่ว่าเขาจะไม่อยากทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักหน่อย มันก็
แค่...ชีวิตเขาขาดอะไรบางอย่างไปเท่านั้นเอง

“ถึงผมจะเป็นแบบนี้แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการแต่งงานละ
ครับ”

บอสตันว่าพลางมองรูปคนที่แม่เลือกมาให้ ซึ่งพอหยิบขึ้นมา
ดูเขาก็งุนงงหนักกว่าเดิม ไม่ใช่ผู้หญิงแต่เป็นโอมะก้าชาย?

“เห็นสมัยเรียนแกเคยคบผู้ชาย ฉันก็เลยเลือกตาหนูนี้มา
ถูกใจดีไหมล่ะ”

เรื่องหน้าตานะถูกใจจริง ๆ นั่นละ แต่เขาก็ยังต่อต้านการคลุม
ถุงนอนอยู่ดี นี่มันยุคไหนแล้ว อีกไม่กี่ปีนักวิทยาศาสตร์ก็คงทำให้ดาว
อังคารสามารถอยู่อาศัยได้แล้วด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่โลกพัฒนาไปไกล

ขนาดนี้แต่แม่จะมาบังคับเขาแต่งงานเนี่ยนะ ให้เฉื่อยช้าแคไหน เขาก็จะคัดค้านเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด

“แต่งๆ ไปเถอะน่า! เดี่ยวนี้เขาก็แต่งเอาทาทาทกันเยอะเยอะ ไปในเมื่อแกไม่คิดจะเอาดีด้านไหนเลยในชีวิต ก็ใช้ความเป็นอัลฟ่า ของตัวเองให้มันเกิดประโยชน์หน่อย แต่งงานแล้วก็มีหลานให้ฉัน สักคน อยู่กินกันสักสามสี่ปีก็ได้”

บอสตันเจิบไปครู่หนึ่งตอนได้ยินแม่กำหนดระยะเวลาให้ ถ้าแค่มีหลาน...เรื่องนั้นสมัยนี้ก็มีเยอะจริง ๆ ตามที่แม่เขาว่านั้นละ แต่งงานกันเพื่อสร้างภาพหรือสร้างครอบครัวระยะสั้น ๆ กำลังเป็นที่นิยม กันะ โอเมก้าอัลฟามีเรื่องการทำพันธะต่อกันอยู่เรื่องนั้นถึงได้ฮึดขึ้นมา เหมือนสมัยที่ยังมีแค่สองเพศหลักแล้วเกิดกระแสวิกฤตอยู่ ก่อนแต่ง แต่เพื่อความแน่ใจเขาขอลูกอีกสักหน่อยแล้วกัน

“แต่งแค่สามปีแล้วหย่าก็ได้ใช่ไหมครับ”

“ซี ก็ตามนั้นละยะ ถ้ามีลูกแล้วอยู่กันสามปียังไม่รอดฉันก็ไม่ใจไม่ได้ระก้ากับลูกตัวเองหรอก ตามนั้นะ แต่งงานได้ล้านหนึ่ง มีลูกได้ห้าแสน อยู่กินกันได้เกินสามปีขึ้นยกบริษัทให้!”

ฟังตอนแรก ๆ บอสตันก็ตาวาวอยู่หรอก แต่พอได้ยินว่าแม่จะยกกิจการให้ก็ทำหน้าเหยเกิ้นมาทันที

“นี่แม่ไม่เห็นหรอกว่าผมบริหารห่วยแตกขนาดไหน อยากให้บริษัทล้มละลายขนาดนั้นเชียวะ”

เอลลี่ค่อนข้างเสียลูกชายจนตัวสั่นเลยทีเดียวนะ เธอเอาพดจิมไปที่แฟ้มบนโต๊ะ

“ฉันจะยกให้ว่าที่เมียแกต่างหาก! คิดว่าเลี้ยงแกมาตั้งแต่ตีนเท่าฝ่าหอยแล้วไม่รู้ฝีมือการบริหารของแกหรือ ดูประวัติคนที่ฉันเลือกให้แกด้วย!”

บอสตันห่อไหล่ หยิบประวัติอีกฝ่ายขึ้นมาดู เพียงไม่กี่บรรทัดเกี่ยวกับประวัติการศึกษาก็ทำให้เขาดูเหมือนขอทานได้แล้ว จบนุ่น

นี่มันทั้งที่อายุน้อย ผลงานด้านการเป็นเลขานุการบริษัทต่างๆ ก็มี ไหนจะงานปัจจุบันที่เป็นถึงผู้จัดการโรงแรมในเครือที่แม่เขาเป็นเจ้าของอีก บอสตันรู้จักแม่ตัวเองดี ถึงแม่จะไม่เคยติดกับไอเมก้า แต่ก็ไม่ได้รีบเข้าทำงานง่าย ๆ เนื่องจากไอเมก้าที่ยังไม่มีคู่พันธะต้องลงงานบ่อย ๆ หรือไม่ก็ทำให้เกิดปัญหาเรื่องคุกคามทางเพศที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์กิจการโรงแรม ดังนั้นถ้าเกิดแม่เขาจะรับไอเมก้าสักคนมาทำงาน ก็แปลว่าคนคนนั้นคือสุดยอดห่วยกะทิตีที่หาตัวจับยากแล้วจริง ๆ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพ่อตาหวานในแฟมนี้ก็คือคนที่แม่เขาอยากได้เป็นผู้สืบทอด

“ครับ...เขาดูจะเหมาะเป็นลูกชายแม่มากกว่าผมซะอีก”

“รู้ตัวแล้วก็ทำให้ฝนฉันเป็นจริงทีเถอะ! อ้อ แต่อย่าคิดใช้กำลังกับตาหนูเชียว เขาน่ะเป็นเพชรเม็ดงามเชียวนะ ชินแกทำเขาหนีไปฉันไม่ปล่อยแกลไว้แน่!”

นี่สรุปว่าใครลูกคุณแม่กันแน่ครับเนี่ย

บอสตันส่ายหน้าหัวเราะเจื่อน เอาละ เพื่อลูกน้องของเขา เขาจะต้องยอมรับเงื่อนไขนี้สินะ ถือเสียว่าทำเพื่อแม่ด้วยก็แล้วกัน ถึงจะดูเก่งดูมั่นใจแค่ไหน แม่เขาก็อายุไม่น้อยแล้ว จะอยู่ได้อีกนานแค่ไหนก็ไม่รู้ เขาเองก็ไม่ใช่วัยรุ่นที่วิ่งตามหารักแท้อะไร แค่งานมีครอบครัวมันไม่ถึงตายอยู่แล้ว

ชายหนุ่มยอมรับเงื่อนไขง่าย ๆ แล้วเซ็นสัญญากับแม่ตัวเองในวันนั้นเลย แต่พอเขาตัดสินใจปากกาหมึกไม่ทันแห้ง แม่ก็ตัดสินใจให้พ่อบ้านกับคนรับใช้มาลากตัวเขาไปอีกห้อง

“เอ่อ...นี่แม่จะทำอะไรนะ”

“เซ็นสัญญาแล้วนับว่าแตกลงทำตามที่คุณต้องการไง”

คุณแม่หยิบสมุดเช็คขึ้นมาขีด ๆ เขียน ๆ แล้ววางลงบนโต๊ะ

“เดี๋ยวอาบน้ำแต่งตัวให้ดูเป็นคนแล้วไปดูตัวกับตาหนู

ชะ ค่าใช้จ่ายในการดินเนอร์ฉันจัดการเอง ส่วนเช็คลดค่าสองหมื่น
นี่จะเป็นของแกเมื่อแกทำภารกิจนี้สำเร็จ”

เอาละ เขาวุ่นนอกจากติดละครแล้ว แม่เขายังติดรายการเกม
โชว์มากไปด้วย

หลังจากโดนคนรับใช้ของคุณนายแม่จับไปใส่ตะกร้าล้าง

น้ำ จากสิงโตทะเลเคราครีมีก็กลายเป็นชายหนุ่มวัยกลางคนดูสุขภาพ
อ่อนโยนขึ้นมาทันที บอสตันมองเงาตัวเองที่สะท้อนบนกระจก
กัฏตาคราจินที่แม่เป็นคนจงใจให้ เมื่อเห็นว่าตอนนี้ผมยาว ๆ เหมือน
ปารกของตัวเองโดนตัดและเซตทรงเปิดหน้าผากอย่างดีก็ถอน
หายใจออกมา เหมือนว่านอกจากวันรับปริญญาแล้วเขาก็ไม่เคย
เนียนขนาดนี้อีก แล้วสุทสีชาวนี้ก็เหมือนกัน มันเป็นสุทที่เขาเคย
สวมในงานเลี้ยงวันเรียนจบมัธยม ขนาดตัวเขาเหมือนหมีมาแต่ไหน
แต่จริงไม่ต้องแก้เยอะ มีก็แต่...ตรงหน้าท้องที่ซิกซ์แพ็กถูกแทนที่
ด้วยไขมันส่วนเกินนิด ๆ จนต้องเอาผ้ามารัดไม่ให้ดูน่าเกลียด

ก็เขามั่นคนใช้ชีวิตไปวัน ๆ นี่ ทั้งยังทำอาหารกินเองทุกวัน
โดยไม่ออกกำลังกาย ต่อให้เป็นอัลฟ่ามากกว่านี้ก็ซื่อซิกซ์แพ็กได้
ไม่ได้หรอก

“คุณผู้ชายครับ คุณลิเคียวรออยู่ที่โต๊ะแล้วครับ”

พ่อบ้านที่แม่อนุเคราะห์ให้เขายืมตัว (หรือเอามาคุมทางอ้อม)
เข้ามากระซิบบอก บอสตันชนลูกรีบตันอีกฝ่ายออกทันที

“ไม่ต้องทำขนาดนี้ได้มั้ง ไม่ใช่อีกฝ่ายก็รู้ว่านี่เป็นการจับคู่
การเมืองเธอ”

พ่อบ้านสูงวัยพยักหน้าพลาถถอนหายใจ ไซ้ว่าเขาจะเห็นดี
เห็นงามกับคุณนายไปเสียทุกเรื่องนะ กับงานคราวนี้ก็หนักใจไม่น้อย
คนสองคนที่ไม่ได้รักกัน ต้องมาแต่งงานกัน จะไม่มีปัญหาจริง ๆ หรือ

“เอาเถอะครับ คุณลิเคียวค่อนข้างมีเหตุผล ถ้าคุยด้วยดี ๆ ก็

น่าจะราบรื่นนะครับ อีกเดี๋ยวคุณนายจะตามมา เชิญคุณผู้ชายเข้าไปก่อนเลยครับ”

ทำได้แค่อยอมสินนะ

บอสตันกลืนใจเดินตามพ่อบ้านเข้าไปด้านใน และภายในห้องอาหารเล็ก ๆ ที่จัดฉากกันเอาไว้เป็นส่วนตัวติดกับหน้าต่าง สะท้อนเงาสวนดอกไม้ เขาก็ได้พบตัวจริงของคนทีเพ่งเห็นในแฟ้มประวัติไปหมด ๆ

เอาละ ตอนนีเห็นทุกอย่างเป็นภาพชัด ๆ ทั้งยังได้ยินเสียงดนตรีคลาสสิกดังแว่วมาด้วย บอกที่ว่ามันไม่ใช่ผลกระทบจากการที่เขาดูละครมากไป

เด็กหนุ่มคนนั้นมีผมสั้นสีทองชัดที่น้ำจะเกิดจากการกัดสีแฟชั่น รวากับว่าอีกฝ่ายรู้ว่าต้องทำอะไรถึงจะไม่ดูมากไป...ทรงผมซอยสั้นเปิดหลังคอขาวระหง ร่างกายดูบอบบาง แต่ก็มีเค้าให้แยกออกกว่าเป็นผู้ชายอยู่ ขนตายาวเป็นแพ ดวงตาสีน้ำตาลออกแดงเข้มเหมือนกับเกาลัด อีกฝ่ายขาวอยู่แล้ว ขาวเสียจนเห็นเส้นเลือดฝาดบนผิวแก่้ม แต่ก็ยังสวมชุดสีขาวที่ส่วนแขนและไหล่เป็นผ้าบาง ทำให้เห็นเนินกระดูกเหนืออกดูเย้ายวน เรียวขาที่ซ่อนอยู่ในกางเกงผ้าสีขาวโปร่งก็น่าจะไม่ธรรมดา เป็นโอเมก้าที่สวยและสง่า จนชายหนุ่มที่คิดว่าตนเองตายด้านยังต้องลอบกลืนน้ำลาย

เห็นในแฟ้มมีแต่ภาพถ่ายหน้าตรงเหมือนตอนสมัครงาน ไหนเลยจะรู้ว่าตัวจริงจะดูดีชวนตะลึงยิ่งกว่า

“คุณบอสตัน...ใช่ไหมครับ”

แปลกนักที่เสียงของผู้ชายคนหนึ่งจะฟังดูรื่นหูขนาดนี้ บอสตันตกอยู่ในวงศัไปครู่หนึ่งกว่าจะรู้สึกตัวสะดุ้งตอบได้อีกฝ่ายได้

“อะ...เอ่อ...ครับ ๆ ผม บอสตัน แบรดฟอร์ด ใช่ นั่นชื่อผม...”

เป็นการแนะนำตัวที่ทำให้รู้เลยว่าไม่มีประสบการณ์เรื่องการเข้าสังคม บอสตันนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามลิเคียวด้วยความรู้สึกเหมือน

หน้าแก่ๆ ของตัวเองร้อนผ่าวไปหมด ให้ตายเถอะ ห้องนี้มันก็เป็น ส่วนตัวไปหน่อยไหม ถึงหลบหน้ามองไปทางอื่นก็ยังรู้อยู่ดีว่าท่าทาง ไม่เอาไหนของเขาถูกจับจ้องอยู่ ไม่กล้ามองจริง ๆ ว่าในแววตา กลมโตคู่นั้นสมเพชเขาอยู่หรือไม่

“เอ่อ...ผมว่า...คุณก็รู่ว่านี่มันเป็นวิธีการที่ทำให้แม่ผม สบายใจเท่านั้น ไม่ต้องเกร็งใส่กันหรอกนะครับ”

“ครับ”

คนที่เกร็งเหมือนจะเป็นเขาเสียมากกว่า ดูทางด้านเด็กหนุ่ม คนนั้นเสียก่อน อีกฝ่ายไม่มีท่าทีเกร็งอะไรทั้งนั้น ตอนบริกรเดิน มาแนะนำเมนูก็ยิ้มและพูดด้วยได้อย่างฉะฉาน ทั้งสวยทั้งเก่ง... เด็กหนุ่มคนนี่ถึงเป็นโอมะก้าแต่แม่เขาก็ยอมรับ ดังนั้นถ้าไปยื่นสมัคร งานที่ไหนก็น่าจะได้รับข้อตกลงดี ๆ ไม่น้อย ดีไม่ดีจะหาเงินได้ มากกว่ามาแต่งกับเขาเสียอีก หรือว่าแม่เขาบอกแล้วว่าถ้าแต่งกับ เขาเกินสามปีจะได้บริษัทเป็นมรดก?

“ถ้าคุณกำลังคิดว่าผมเล็งบริษัทของท่านประธานอยู่ก็คิดใหม่ เถอะครับ งานผู้จัดการให้รายได้เพียงพอต่อการดำเนินชีวิตของผม แล้วละ ผมแค่อยากแต่งงานเท่านั้นเอง”

บอสต้นหน้าซาไปแวบหนึ่งที่โดนจับได้ว่าคิดอะไรอยู่ นีดวงตา คู่นั้นมันมองทะลุไปถึงไหนหรือ ชายหนุ่มอึ้ง...เอาเถอะ ไหน ๆ หลักของงานดูตัวมันก็คือการพูดคุยทำความรู้จักกันอยู่แล้ว เขาถือ โอกาสนี้ถามเจ้าตัวไปเลยแล้วกัน

“ถ้าแค่อยากแต่งงาน คนแบบคุณจะหาสามีที่ดีกว่านี้ก็ไม่น่า ยากนะครับ คือ...ก็อย่างที่เห็นว่าผมเป็นพวก เอ่อ...พวกอัลฟ่า ตกเกรด...”

ลูกน้องแม่เขาหลายคนเคยนิทาเขาเอาไว้แบบนั้น ซึ่งบอสต้น ก็เถียงไม่ออก ในบรรดาอัลฟารุ่นเดียวกัน เขาเป็นแกะดำจริง ๆ ทุกวันนี้ยังไม่เคยมีโอมะก้าโดนโอมะก้าเข้ามาหาด้วยตัวเองเลย

ด้วยซ้ำ ทว่าปรากฏว่าสิ่งที่เขาเป็นบังเอิญเป็นสิ่งที่ลิเคียต้องการ เด็กหนุ่มหนุ่มแก้วไวน์ในมือเล่น บนใบหน้าประดับรอยยิ้มอ่านยาก เอาไว้

“ผมไม่ชอบพวกอัลฟาที่หัวสูงอยู่แล้ว พวกนั้นดีแต่จะเอาเรื่อง กฎของธรรมชาติมากดโอเมก้าจนน่ารำคาญ ผมน่าจะอยากจะได้แต่งก็ เพราะเห็นว่าอายุตัวเองก็เพิ่มขึ้นทุกวัน ยิ่งปล่อยไว้นานต่อไปให้คน เชิดชูแค่นั้นเดี๋ยวก็กลายเป็นของเก่าตกกระป๋อง เพราะฉะนั้นอะไรที่ ควรรีบทำก็ทำเสียดีกว่า การมีครอบครัว มีลูก...สำหรับโอเมก้าแล้ว สองสิ่งนี้ช่วยยกระดับได้ดีเลยนะครับ ยิ่งถ้าได้แต่งกับอัลฟาก็ยิ่งดี”

“นั่นสำหรับคุณนี่ก็เป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้ตัวเองนั่นสิ”

ลิเคียพยักหน้า

“การเป็นโอเมก้ามันทำให้ทำงานลำบากนะครับ ถึงผมจะ พยายามแค่นั้น แต่พอเทียบกับโอเมก้าที่สวมแหวนแต่งงานแล้ว หลายๆ คนสบายใจกับคนที่มิเจ้าของแล้วมากกว่า”

ก็รู้กันอยู่ว่าสังคมในตอนนี้บางทีก็มองว่าโอเมก้าเป็นเพศที่ ก่อความยุ่งยากให้ชาวบ้าน เดียวก็ฮิตเดี๋ยวก็ปล่อยปี่ไรโมนออกมา บ้างหัวซ้ำ บ้างก็อ่อนแอกว่ามาตรฐานคนทั่วไป ดังนั้นเวลาทำงาน ลิเคียถึงได้สวมแหวนเป็นเครื่องประดับเพื่อไม่ให้ถูกระแวงจน ทำงานยาก กระนั้นถึงสวมแหวนแต่เมื่อมีคนขุดคุ้ยประวัติหน่อย ก็รู้แล้วว่าเขายังไม่มีใคร ปัญหาที่ตามมาคือการโดนมองว่าไม่น่า เชื่อถือ ร้ายแรงสุดก็คือโดนใส่ความว่ามีเจตนาจะจับอัลฟารวยๆ คนประเภทหลังเข้ามาบ่อยหน่อยแต่ลิเคียก็จัดการได้เสมอ

เพียงแค่คิดดูดี ๆ เขาจะเหนื่อยไปทำไมเมื่อแก้ปัญหาที่ ต้นเหตุไปเลยมันง่ายกว่า และท่านประธานก็เอาลูกชายตัวเองมา ขายในเวลาที่เขากำลังเบื่อกับการต่อสู้กับพวกปากปิจอพอดี

นี่นับเป็นโอกาสที่พิเศษมาก

คนหนึ่งบ้างงานจนไม่สนอะไร ส่วนอีกคนก็อยากอยู่ไปวัน ๆ

ถ้าแต่งไปแล้วทำหน้าที่ตามสัญญาเรียบร้อยต่างคนต่างอยู่ไม่น่ามีปัญหา

ด้วยความที่ปภหนังสือมันสวยจนกล่อมเขาได้อยู่หมด ในวันนั้นบอสตันก็เลยหลงคารมจนไม่ทันถอนตัว มารู้ตัวอีกทีก็วันทีลิเคียวย้ายเข้ามาอยู่ด้วยวันแรก เอ่อ...อันที่จริงต้องบอกว่าคืนแรก เพราะเกิดปัญหากับการขนย้ายข้าวของของเด็กหนุ่มนิดหน่อย

ย้ายของเข้าบ้าน...ลิเคียวเปิดประตูตามเขาเข้ามาแล้วช็อกจนมาดเย็นชาหลุดไปแวบหนึ่ง สงสัยจะตะลึงในความรกของบ้านสินะ บอสตันกำลังจะยิ้มแห้งบอกว่าเดี๋ยวพรุ่งนี้แม่บ้านก็มาจัดการ แต่ไม่ทันได้พูดก็โดนฝ่ามือนุ่มจับลากออกมานอกบ้านเสียก่อน ร่างสูงเกือบจะเคลิ้มคิดถึงเรื่องโรแมนติกไปชั่ววูบ แต่ก็โดนเสียงเขียวลากกลับสู่ความเป็นจริง

“นั่นอะไร”

ร่างบางชี้เข้าไปในบ้านด้วยสีหน้าหวาดผวาราวกับเพิ่งเห็นฉากฆาตกรรม

“หือ? อ้อ ก็รกตามประสาชายโสดไง ไม่ต้องห่วงนะ เดี่ยวพรุ่งนี้แม่บ้านก็มาทำความสะอาดแล้วละ”

บอสตันว่าพลงหัวเราะไปพลง ตั้งแต่คุยกันในวันดูตัวเขาก็รู้สึกว่าเขาตัวเองสามารถเป็นกันเองกับลิเคียวได้ เพราะงั้นก็เลยพูดราวกับอีกฝ่ายเป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งไม่ใช่คู่หมั้น พอเขาพูดจบลิเคียวก็หน้าซีดต่อสายไปหาแม่บ้านด้วยเบอร์ที่เขาบอก ลักพักลิเคียวก็วางสาย มองหน้าเขาเหมือนมองคนร้ายชายชาติ

“แม่บ้านลาออกไปสองสัปดาห์แล้วเพราะคุณไม่ได้จ่ายค่าจ้างเธอ...ผมจะไม่ทนหายใจเอาอากาศสกปรกที่เกิดจากการหมกหมมขยะของคุณหรอกนะ บอกที่ว่าอุปกรณ์ทำความสะอาดอยู่ไหน”

บอสตันแอบกลัว ๆ ทำที่ขุนเคื่องของลิเคียว แต่เขาก็อมเดินผ่านกองขยะเข้าไปหาไม้กวาดมาให้ ไม่สิ ถ้าจะให้ถูกต้องเรียกมัน

ว่าอดีตไม่กวาด ดูเหมือนว่าครั้งล่าสุดที่เขาเอามันมาใช้จะนานมากแล้ว สภาพมันก็น่าสมเพศไม่ต่างจากที่โกยบิน ๆ ที่เขายกมาพร้อมกัน คู่หมั้นคนสวยของเขามองมันด้วยสายตาลิ้นหวัง ซึ่งเพียงชั่วครู่สายตาลิ้นหวังนั้นก็รวมเขาเข้าไปด้วย เอ่อ...ทำไมละ ก็มันวันหยุดเขาจะสวมแค่กางเกงขาสั้นกับเสื้อกล้ามไม่ได้หรอก

“คุณบอสตัน ไม่สิ คุณสามี...ไปแต่งตัวแล้วหยิบกุญแจรถมาเดี๋ยวนี้ ผมอยู่ในบ้านที่สกปรกแบบนี้ไม่ได้หรอกนะ!”

บอสตันชักรำคาญขึ้นมาแล้ว ไม่ใช่ตามประวัติบอกว่าลิเคียวมีใบขับขีหรือ เขาเข้าไปเอากุญแจรถจากในบ้านมายัดใส่มืออีกฝ่ายก่อนจะหาวออกมา รูปโฉมที่แท้จริงไม่มีการปรุงแต่งโผล่มาแล้ว ผมเผ้าไม่เซตปล่อยยุ่งเหมือนรังนก อีกทั้งตอหนวดก็ขึ้นครีมนำมาดูสารรูปรวม ๆ ของบอสตันไม่เหลือเค้าคุณผู้ชายสุดอ่อนโยนในวันคู่ตัวสักนิด

“นี่ เอาไป แล้วก็จัดการตามสมควรเลย นี่บ้านฉัน ฉันอยู่ได้ถ้าเธออยู่ไม่ได้ก็มีอะพาร์ตเมนต์อยู่อีกฝั่งหนึ่งให้เช่านะ!”

“...”

บอสตันยิ้มกริ่ม ในที่สุดเขาก็ค้นพบวิธีทำให้ตัวเองรู้สึกดีแล้ว การได้เห็นเด็กหนุ่มสุดเพอร์เฟกต์ทำหน้าที่เหมือนโลกจะแตกมันช่างอภิรรมย์เสียจริง เขาแทบจะฮัมเพลงออกมา ทว่าไม่ทันหันหลังกลับเข้าบ้านก็โดนว่าที่ภรรยาตึงหูจนแทบจะแหกปากออกมา ดินะที่กลั่นไว้ทัน นี่มันหัวค้ำแล้ว ขึ้นแหกปากได้โดนขว้างขยะใส่แน่!

“ผมเพิ่งย้ายมาแถวนี้ จะไปรู้ได้ยังไงว่าร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่ตรงไหน...”

เสียงเย็นมาพร้อมการออกแรงบิดที่หูอีกครั้ง บอสตันเจ็บจนต้องย่อตัวลงมาน้ำตาปริ่ม เจ้าของนัยน์ตาที่เคยเป็นศูนย์รวมความไร้เดียงสาตอนนี้ดูเหมือนพร้อมจะฉีกเขาเป็นชิ้น ๆ ได้ทุกเมื่อ

“แล้วผมก็เป็นว่าที่ภรรยาของคุณด้วย ถ้าไม่อยู่กับคุณคนเขา

เอาไปพูดกันผมเสียหายนะ! สวมเสื้อผ้าหรือให้ผมโทร. หาแม่คุณ
เลือก!”

ไอ้พระเจ้า นี่ล้อกันเล่นใช่ไหม ทำไมกระต่ายน้อยสุดน่ารัก
ที่เขาต้องแต่งด้วยถึงกลายเป็นสัตว์ดุร้ายไปได้

2

ภรรยาอายุน้อย

เออละ เรามีภรรยาแล้ว ถึงแม้ยังไม่ได้จัดงานเป็นทางการ
แต่ในอีกไม่กี่ชั่วโมงบอสตันจะได้ ลิเคียว พลัมเมอร์ เป็นภรรยาตามกฎหมาย เพราะพวกเขาจะต้องไปจดทะเบียนสมรสกันวันนี้

ผลจากการโดนคนสวยดึงหูพร้อมเอาเรื่องแม่มาขู่ วันนี้บอสตันก็เลยประพัตต์ตัวดีขึ้นมาน้อยหนึ่ง เขาไม่ต้องให้คนตัวเล็กมาปลุกแต่ลุกขึ้นมาแต่เช้าด้วยตัวเอง ซึ่งผลจากการทำเช่นนั้นก็คือการได้มีเช้าที่สงบสุข ตามกิจวัตรประจำวัน ถ้าตื่นเช้าแบบนี้บอสตันจะไม่ออกไปทำงานหรอก เขาชอบดื่มด่ำกับแดดยามเช้าที่ระบือยห้องมากกว่า ประมาณว่าเอาเบียร์กับข้าวเกรียบมากินแล้วนั่งอาบแดดจนสาย แน่นอนว่าพอหุ้มน้ปลอดโปร่งจากการโดนบ่นชายหนุ่มก็เผลอลดการป้องกันพาตัวเองมาอยู่ในจุดเสี่ยงอีกจนได้

เขาสวมเสื้อกั๊กแล้วปิดท่อนล่างด้วยผ้าเช็ดตัวตอนที่นั่งลงใกล้กับกระเบื้องอย่างผ่อนคลาย การกระทำเหล่านั้นอยู่ในสายตาของลิเคียวที่เพ่งแตงตัวเสร็จทั้งหมด เขานึกว่าพอตัวเองจัดการธุระส่วนตัวเสร็จแล้วร่างสูงจะพร้อมออกไปทำงาน แต่นี่อะไรกัน ทำตัว

สบายๆ ประหนึ่งคนไม่มีงานทำอย่างนั้นละ แว่วอามัหิตของลิเคียว
ทึมแทงแผ่นหลังจนเจ้าหมีอ้วนขนลุกชู

“เอ่อ...”

“ทำไมคุณยังไม่แต่งตัวอีกล่ะ”

ถึงไม่พอใจแต่คนสวยยังมีเหตุผลมากพอ ลิเคียวเอ่ยถามโดย
ให้โอกาสอีกฝ่ายแก้ตัวเสียก่อน เหมือนเวลาที่เขาดูพวกลูกน้องนั้น
ละ ถึงไม่พอใจที่อีกฝ่ายทำตัวไม่ได้ตั้งใจ แต่อะไรอะลุ่มอล่วยให้ได้
เด็กหนุ่มก็ทำ เพราะมันช่วยให้เขาไม่กลายเป็นเจ้านายจอมเอี้ยบที่
ไม่มีใครอยากทำงานให้ไงละ ถ้ามออกไปแล้วก็กอดคอรอฟังอย่าง
ใจเย็น ส่วนคนถูกถามก็ชะงักแอบเหงื่อตกไม่น้อย ต่อหน้าอีกฝ่าย
เขาจะโกหกได้หรือไม่ บอสตันที่กลัวว่าจะโดนบิดหูอีกรีบทำเป็นไ
เบาๆ สองสามที

“แค่นี้! โอ้ย...เหมือนว่าฉันจะรู้สึกไม่ค่อยดีนะ เธอไปก่อน
ได้ไหม เดี่ยวถึงเวลานัดค่อยไปเจอกันที่ที่ว่าการก็ได้”

ลิเคียวเลิกคิ้วเล็กน้อย อ้างว่าป่วยหรือ นี่ว่าที่สามีของเขาเป็น
คนอายุสี่สิบหรือสี่ขวบกันแน่ ข้ออ้างเด็กประถมจริง ๆ แต่เอาเถอะ
เล่นด้วยก็ได้ ถึงในใจจะแสบเย้ยแหย่แต่ลิเคียวก็แสร้งทำหน้าตกใจ
จากนั้นก็เอามือไปอังหน้าผากบอสตันเพื่อวัดไข้

“แล้วทำไมไม่บอกแต่แรกละครับ ไหนดูซิ...อ้อ ก็ตัวอุ่นๆ อยู่
นะ ที่บ้านมียาไหมครับ”

อยู่ๆ จากที่คิดว่าตัวเองจะต้องโดนเหวี่ยงใส่แน่ๆ แต่ดันกลับ
ตาลปัตรกลายเป็นถูกลูบหน้าลูบตาด้วยความเป็นห่วง แต่เดิมพื้นเพ
บอสตันไม่ใช่คนไร้ยางอายขนาดนั้น สุดท้ายพอลิเคียวเอ่ยปากจะ
ไปเอายากับน้ำมาให้เขาก็ยอมแพ้สารภาพผิดออกมาหมด เข้าทาง
คนสวยสินีนี้ ลิเคียวยิ้มหยันออกมาเลยทีเดียว

“ขอบคุณมากที่แสดงข้อดีของคุณให้ผมเห็นนะ โกหกไม่เก่ง
แถมใจเสาะแบบนี้ค่อยสบายใจหน่อย”

เยาะเย้ยถากถางกันจริง ๆ ลับหลังลิเคียวบอสตันก็ค่อนข้างเด็ก
อายุน้อยกว่าไปทีหนึ่ง พออีกฝ่ายหันกลับมาเขาก็รีบมองไปทางอื่น
จากนั้นก็รีบเสื่อที่อีกฝ่ายส่งมาให้มาสวม

หือ...เสื่อตัวนี้มันเล็กไปหรือเปล่า

“พยายามหน่อยเถอะ นั่นเป็นชุดที่ดูเรียบร้อยที่สุดแล้วเท่าที่
ผมหาเจอจากตู้เสื้อผ้าคุณนะ”

บอสตันหน้าเหวอ เขาก็ไม่ค่อยมีเสื่อผ้าทางการจริง ๆ นั่นละ
แต่ถึงแบบนั้นจะให้ยัดตัวเองเข้าไปในเสื่อโปโลตัวนี้ก็ยากพอตัว
ลิเคียวเห็นชายหนุ่มดูทุกข์ทรมาน อีกทั้งเหลือบมองนาฬิกาข้อมือตัวเอง
เห็นว่าเสียเวลาไปเยอะแล้ว เขาก็ต้องเข้าไปช่วยอย่างเสียมิได้

“มานี่ผมช่วยเอง”

เหมือนช่วยเด็กแต่งตัว แต่เด็กดันตัวโตอย่างกับหมี ลิเคียวให้
บอสตันยกแขนขึ้นเพื่อจะได้ดึงเสื่อปิดฟุงอีกฝ่ายได้ถนัด ๆ บอสตัน
รู้สึกได้ทันทีตอนที่ร่างบางเอามือมาแตะโดนหน้าท้องเขาแล้วชะงัก
ด้วยความขัดเขินเขาก็จึงพูดออกไปอย่างติดตลก

“อะไรกัน ขยะแขยงฟุงพลั้ยของตาลุงคนนี้ซะแล้วเหรือ”

“...คุณควรออกกำลังกายบ้างนะ ไม่งั้นตอนงานแต่งงานคงออก
มาดูไม่ดีแน่”

นั่นมันอีกตั้งสองเดือน แต่ถ้าอัลฟาอย่างเขาฟิตเอาจริงก็คง
ได้ ถึงจะบอกแบบนั้น...แต่บอสตันก็ดึงเสื่อปิดฟุงด้วยตัวเองแล้ว
ตบฟุงเสมือนภาคภูมิใจที่สุด

“นี่เป็นหลักฐานความเจริญอาหารของฉันเขี้ยวนะ ไม่เอาออก
ง่าย ๆ หรือก”

แววตาของลิเคียวดูว่างเปล่ามาก ๆ ท่าทางสนใจที่จะพูดกับ
เขาแล้ว

“เอาเถอะ หลังจากนั้นหวังสุขภาพตัวเองบ้างก็พอ ถึงเป็น
อัลฟา แต่ถ้าสุขภาพไม่ดีมันก็ส่งผลต่อน้ำเชื้อนะ หวังว่าคุณคงเข้าใจ

เหตุผล”

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะทำให้ติดในครั้งเดียวแน่ เธอไม่ต้องฝืนหรอก”

ลิเคียวเหลือบมองเขาเหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็เลือกจะเงียบไว้ เจ้าตัวส่งกางเกงให้แล้วจึงออกไปจากห้องก่อน พอบอสตันแต่งตัวเสร็จก็ลงมาด้านล่างเตรียมออกไปข้างนอก วันนี้พวกลูกน้องต้องตกใจแน่ ๆ ที่เห็นเขาแต่งตัวเป็นผู้เป็นคนและยังมาทำงานแต่เช้า กระนั้นก่อนจะออกไปเขากลับถูกลิเคียวยัดขนมปังปิ้งสองแผ่นใส่มือ

“นี่มือเข้าคุณ กินไประหว่างที่ผมขับรถไปส่งที่ร้านก็แล้วกัน”

“หือ? ขอบคุณ เอ่อ...แต่นี่มันขนมปังเปล่า ๆ นี่?”

ไม่มีแยมไม่มีแยม ขนมปังปิ้งที่เริ่มจะเย็นและไร้รสชาติ ลิเคียวดูจะชะงักไปเหมือนกัน แต่ก็เปลี่ยนสีหน้ากลับมาเรียบได้ไวมากจนเขาไม่ทันสังเกต

“คุณอ้วนก็เพราะกินแต่ของหวาน ๆ นั่นละ เอาไว้วันพรุ่งนี้ผมจะรีบตื่นมาทำสลดให้ ตอนนี้อย่ามีเวลาก็กินแบบนี้ไปก่อน”

“...”

และเข้านั้นบอสตันก็ได้กินขนมปังจืด ๆ สองแผ่นเป็นมือเข้า...ให้ตายเถอะ ต่อให้ไม่เคยคาดหวัง แต่เขาก็เคยฝันไว้ว่าจะมีภรรยาทำมือเข้าแสนอร่อยให้กินนะ ระหว่างที่แทะขนมปังจืด ๆ เข้าไปแล้วคาดเข็มขัด บอสตันก็เห็นว่าลิเคียวดูเกร็ง ๆ ขนาดไหนเมื่ออยู่หลังพวงมาลัย

จริงสิ วันแรกลิเคียวก็ดูแหง ๆ กับการขับรถเหมือนกัน มีเหตุผลอะไรหรือไม่ เขาขอถามหน่อยเถอะ

“เธอกลัว...”

“อย่ากวนสมาธิผมสิ!”

แทนที่เขาจะได้คำตอบแต่กลับได้ค้อนวงใหญ่กลับมาแทน

บอสตันย้อนคอกกลับไปนั่งอย่างสงบเงียบ เจ้าเด็กนี่ก็มีเรื่องที่ถ้าไม่พยายามอย่างที่สุดก็ทำได้ไม่เหมือนกันสินะ พอเห็นจุดอ่อนของคนเจ้าระเบียบบอสตันก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาหน่อยๆ

ก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบเป็นหุ่นยนต์อย่างที่คิดนี่ ที่จริง...พอมองใบหน้าน่ารักที่มุ่นคิ้วดูตั้งใจขับรถ อยู่ๆ บอสตันก็ยิ้มออกมาแบบไม่มีเหตุผล ไม่สิ เหตุผลนะมีแน่...เด็กหนุ่มที่พยายามทำอะไรสักอย่างด้วยความตั้งใจมันช่างน่าเอ็นดู

เขาก็อารมณ์ดีอยู่ได้พักหนึ่ง จนกระทั่งเกือบหัวทิ่มเพราะการเบรกแบบไม่บอกกล่าวของลิเคียวนี่ละ

“โอเคๆ สลับที่ด่วนเลย ให้ฉันขับเถอะ!”

“คะ...คุณเข้าสี่เองนะผมไม่ได้ขอ!”

“...”

แฮม มุมนี้ของเจ้ากระต่ายน้อยมันน่าอัศจรรย์ใจไว้ซะจริง

สุดท้ายก็กลายเป็นบอสตันที่เป็นฝ่ายพาลิเคียวไปส่งที่
ทำงานก่อนจะแยกมาที่ร้านของตัวเอง นับว่าเป็นเรื่องดีที่ได้เห็นวาระบรรดาลูกน้องของอีกฝ่ายมีท่าทีเช่นไร ทันทีที่โอเมก้าหนุ่มเปิดประตูออกไป พนักงานหลาย ๆ คนก็หันมาทักทาย ในแววดาตุเต็มไปด้วยความเคารพนับถือ สิ่งนี้ทำให้บอสตันยิ่งเห็นถึงความแตกต่างในตอนที่เขาขับรถมาถึงร้านของตัวเอง

ตอนเขาลงจากรถแล้วเข้าไปในร้าน ไม่มีหอรอกที่ลูกจ้างจะมองมาด้วยสายตาดี ๆ ถึงไม่มีเจตนาร้ายแต่ส่วนมากก็ตกใจที่เขามาทำงานในสภาพไม่ไถ่หมกกันทั้งนั้น โดยเฉพาะเด็กคนหนึ่งที่เขาจ้างเอาไว้เป็นผู้จัดการร้าน อีกฝ่ายนะแทบจะพ่นกาแฟที่จิบอยู่ตอนที่เห็นเขาปรากฏตัว

“ตอนได้ยินว่าคุณกำลังจะแต่งงานผมก็นึกว่านั่นคือเรื่องที่น่าตกใจที่สุดแล้วนะ แต่ดูนี่สิ คุณมาทำงานแต่เช้าโดยไม่สวมเสื้อกั๊ก

เน่า ๆ ตัวนั้นมา? การมีภรรยาอายุน้อยกว่าเป็นรอบคงทำให้กระชุ่ม-กระชวยมากสินะครับ!”

ปากคอเจ้าเด็กนี้มันร้ายผิดกับหน้าตาชื่อ ๆ เสียจริง บอสตัน เขกหัวอีกฝ่ายไปทีหนึ่ง

“กระชุ่มกระชวยกับผีสิ! ไม่เห็นหูฉันหรือไง...”

บ่นอุบได้ครั้งคำก็รีบอุดปากตัวเองทันที เรื่องแบบนี้เอาออกมาพูด แม้จะเป็นกับคนที่สนิทด้วยก็ไม่ควร ถึงอย่างไรการแต่งงานนี้ก็มีจุดประสงค์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีด้วย ถ้าเขาปากส่ว่งมากไปจนชาวบ้านเอาไปนินทา ไม่อยากจะได้คิดเลยว่าคนตัวเล็กจะจัดการเขาอย่างไรบ้าง บอสตันเลือกที่จะพูดเรื่องอื่นกลบเกลื่อน ซึ่งอลันก็เข้าใจว่าบางเรื่องไม่ควรเข้าหูเจ้านายมากเกินไป ในเมื่อไม่อาจล้วงความลับน่าสนใจจากบอสตันได้ งั้นก็เหลืออย่างเดียวให้ทำแล้วอลันแฉ่ข่าวร้ายข่าวหนึ่งกับเจ้านายด้วยท่าทางซังกะตาย

“ไหน ๆ คุณก็มาแต่เช้า ก็ทราบข่าวร้ายเลยแล้วกัน เชฟคนล่าสุดที่คุณจ้างนะไม่มาแล้วนะครับ”

“อะไรนะ! ไหนว่าจะเริ่มงานเลยไม่ใช่หรือ”

อลันถอนหายใจ เชฟคนนั้นเขาอดส่ว่่ไปหลอกมาแทบตายกว่าจะดึงตัวมาได้ ชื่อเสียงก็ดี หน้าตาก็ดี ดิกริที่จบมาก็มีชื่อเสียงพอจะดึงดูดลูกค้าเข้าร้านได้ แต่ใครก็ไม่รู้ดันเอาเรื่องที่ร้านของเขาติดตัวแดงจ่ายเงินล่าช้าไปบอกอีกฝ่าย พอเชฟรู้ตัวว่าโดนหลอกมาทำงานในร้านอาหารที่กำลังวิกฤตก็เลยซังหนีไปแล้ว

“ก็ชื่อเสียงเราไม่ดีนี่ครับเจ้านาย เชฟดี ๆ ที่ไหนเขาจะอยากเอาชื่อเสียงของตัวเองมาแขวนไว้บนเส้นด้ายกับเราล่ะครับ”

บอสตันเหมือนจะป่วยขึ้นมัจจริง ๆ แล้ว ซังเป็นแบบนี้ไม่ทันได้เงินจากงานแต่งเขาคงต้องปิดร้านเพราะไม่มีเชฟนะสิ ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วถอนหายใจอีกก่อนจะยอมรับความจริงที่เจ็บปวด เขายกมือขึ้นอาสาตัวเอง ไหน ๆ ก็จบทางสายนี้มา ถึงจะไม่ได้มีฝีมือ

ดีแต่ก็พอแก้ขัดจนกว่าจะหาลูกจ้างคนใหม่ได้

“ฉันเข้าครัวเองก็แล้วกัน นายไปจัดการเรื่องประกาศหาเชฟใหม่ในเว็บไซต์เถอะ”

“หือ? เจ้านายจะเข้าครัวเอง นี่คุณคงไม่คิดจะเปิดร้านทิ้งหรอกนะ ขอร้องอย่าทำเชียว ผมยังหางานใหม่ไม่ได้เลยนะครับ!”

ผลจากการกว่นเจ้านายมากไป นอกจากอลันจะโดนเชกหัวอีกทีแล้ว เจ้าตัวมีแววจะโดนเตะด้วย เพราะกลัวว่าจะโดนหมิ่นซ้ำจนตายเสียก่อน ผู้จัดการปากกรไกรจึงรีบหนีเข้าไปในห้องทำงาน

“พวกที่เหลือไม่มีงานทำหรือไง ไปๆ ไปเตรียมโต๊ะกันได้แล้ว”

บอสตันที่โดนทิ้งให้เป็นเป้าสายตาสงสัยใคร่รู้ของพนักงานที่เหลือจัดการโบกมือไล่พวกนั้น จากนั้นตัวเองก็ไปหยิบผ้ากันเปื้อนมาสวมแล้วเดินเข้าครัวไป

เพื่อให้สมแก่ที่ชื่อดีไฟนเดีย ร้านอาหารของเขาจึงเป็นร้านอาหารแนวครอบครัวที่เสิร์ฟอาหารเช้าด้วย ในอีกไม่กี่นาทีก็จะมีลูกค้าประจำหรือชาวระแวกเข้ามาใช้บริการ เขาตรวจเช็กข้าวของในตู้เย็นแล้วถอนหายใจออกมาอีก ดินะที่คนที่ทำหน้าที่สั่งของทุกอย่างเข้าร้านคือเขาเอง ซินป่อยให้ออลันหรือเชฟเป็นคนทำมีหวังตู้เย็นคงว่างเปล่า

ใช้ว่าบอสตันจะเป็นเจ้าหมีเฉื่อยเสียทีเดียว อะไรที่มันเกี่ยวกับคนอื่นเขาก็ใส่ใจไม่น้อย ดังนั้นทุกวันนี้ถึงยังมีลูกน้องให้ความเคารพเขาอยู่บ้าง เอ่อ...แต่ในบรรดาคนเหล่านั้น ไม่รู้ว่ำนับอลันเข้าไปได้หรือไม่ อีกฝ่ายก็เป็นอัลฟาเหมือนเขา ทั้งยังอนาคตไกลตามประวัติที่อ่านมาตอนอลันมาสมัครงานก็ดูเหมือนจะจบสูงพร้อมจะทำงานดี ๆ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายโดนใครกล่อมเข้าถึงได้ยอมมาทำงานเป็นผู้จัดการให้เขา บอสตันเคยพยายามถามหลายครั้งแต่เจ้าเด็กนั้นก็เอาแต่บอกปิดว่าอยากหาประสบการณ์ก่อน

หาประสบการณ์มาจะสามปีแล้วนะ...ท่าทางจิตใจก็น่าจะ

ห่อเหี่ยวไม่มีแรงบันดาลใจในชีวิตเหมือนเขาซะละ

หลังจากถอนใจให้ความอาภัพของตัวเองบอสตันก็ทำงานต่อวันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าเข้าไม่มาก ส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าหน้าใหม่ที่เบื่ออะไรเดิม ๆ จึงแวะเวียนเข้ามาใช้บริการ ซึ่งระหว่างที่ทำหน้าที่เซฟบอสตันก็ทำได้ในระดับพอใช้ไม่ได้ล้มเหลว แต่ก็ไม่ได้สร้างความประทับใจแก่ลูกค้าแต่อย่างใด พอเริ่มเข้าช่วงสายที่ลูกค้าประจำเริ่มจะแวะเวียนมาบ้าง หลาย ๆ คนก็ออกอาการแปลกใจทางสีหน้าชัดเจนที่เห็นชายหนุ่มยืนทำอาหารอยู่ในครัว บางคนถึงกับอออกปากแซวด้วยซ้ำ

“แหม! วันนี้เจ้านายออกมาจากถ้ำซะด้วย แบบนี้ต้องตามเพื่อน ๆ มาเป็นสักขีพยานในเหตุการณ์ที่ทำให้ยากนี้สึกหน้อยแล้วมั้ง”

นั่นเป็นถ้อยคำหยอกล้อด้วยความสนิทจากพนักงานเงินเดือนที่แวะมาประจำ บอสตันไม่ได้รู้สึกแะแต่ยิ้มขึ้นตอบกลับไป

“ชวนมาก็ดีเลย ร้านนี้จะล้มละลายอยู่แล้ว รีบมากินตอนที่ยังเปิดอยู่ดีกว่า”

มุทลกลแบบนี้อ้อเมื่อไรที่บอสตันเข้างานก็จะมีให้ไต่ยืนอยู่เรื่อย แรก ๆ เกิดจากที่ลูกค้าแซวเขาด้วยความหมั่นไส้ แต่ไป ๆ มา ๆ ด้วยความที่บอสตันใจเย็นเหมือนสายน้ำ ใครว่าอะไรก็รับมือด้วยรอยยิ้มได้ตลอด พวกลูกค้าที่แบกอารมณ์ด้านลบเข้ามาเจอน้ำแข็งเย็น ๆ ลูบเข้าก็เลยพลอยเปลี่ยนเป็นชอบใจบรรยากาศในร้านขึ้นมา นั่นละคือวิธีการที่บอสตันทำให้ตัวเองมีลูกค้าประจำ

พอลูกค้าตามเพื่อนมาจริง ๆ บรรยากาศในร้านก็ดูคึกคักขึ้นมาทันตา อลันที่จะชะงักงหน้าออกมาดูว่าเจ้านายหายโกรธหรือยังเห็นดังนั้นก็มีความสุข จากนั้นเขาก็ออกมาทำงานช่วยพนักงานคนอื่น ๆ ด้วย ถือเสียว่าทำดีกลับเกลื่อนความผิด และแน่นอนว่าอลันมีความสามารถด้านการพูดสูงกว่าบอสตันมาก เขาชวนลูกค้าประจำ

คุยจนเล่าถึงเรื่องข่าวดีของเจ้านาย

“หือ? เจ้าหมิ่นนั่นนะจะแต่งงานแล้ว แบบนี้ร้านนี้ก็คงจะมีบรรยากาศสดใสขึ้นสินะ! แต่ให้ตายเถอะ ผมอยากเห็นหน้าคนที่จะมาเป็นผู้ชีวิตของเขาซะมิด”

พนักงานเงินเดือนคนนั้นว่าพลางหัวเราะร่วน เพื่อนๆ ที่ร่วมโต๊ะอยู่ก็มีท่าทางไม่ต่างกัน พวกเขาต่างก็คิดว่าคนที่จะมาแต่งงานกับบอสตันจะต้องเป็นคนอายุไล่เลี่ยกับอีกฝ่าย ดังนั้นภาพในจินตนาการจึงมีสาวใหญ่ดูนุ่มฟูเหมือนคุณหมิปราภฏขึ้น และทางอลันเองก็ไม่ต่างกันั้นนัก

“ผมเองก็อยากเห็นเหมือนกัน แต่เจ้านายดูไม่อยากพูดถึงเท่าไร แม้แต่รูปก็ไม่เอามาให้ดูบ้างเลย สงสัยจะหวงละมั้ง”

บอสตันยิ่งฟังยิ่งอยากขำวงตะลิวที่กลับด้านแพนเค้กอยู่ใส่อลัน เจ้าเด็กนี่มันปากมากเสียเหลือเกิน นี่ถ้าเขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟัง อีกไม่ถึงสองชั่วโมงคนในละแวกนี้คงรู้กันหมดว่าเขาแต่งการเมือง ร่างสูงหันไปจะกระแอมปرامลูกน้องเอาไว้ ทว่าสายตาหันเลื้อยไปเห็นร่างบางเดินเข้ามาในร้านพอดี พุดถึงผี ผีก็โผล่!

วินาทีที่ไอเมก้าคนสวยแต่งตัวเรียบหรูเดินเข้ามา บรรยากาศเฮฮาก็เงียบกริบ เงียบเหมือนมีใครยกรีโมทขึ้นมาปิดเสียงเลยละ ความสง่าในทุกท่วงท่าของลิเคียวดูแปลกแยกจากร้านบ้านๆ ของบอสตันโดยสิ้นเชิง

“ผมรอคุณนานมาก แต่ก็ไม่เห็นคุณมารับสักที ก็เลยนั่งแท็กซี่มาหา”

ลิเคียวเดินผ่านทุกคนโดยไม่สนสายตาตกตะลึงใดๆ ทั้งนั้น เขามองเห็นบอสตันปั๊บก็ตรงเข้ามาเอาเรื่องด้วยน้ำเสียงขุ่นข้องลักพักพอเห็นว่าอีกฝ่ายสวมผ้ากันเปื้อนอยู่ก็ชะงัก

“ทำไมคุณถึง...ไม่ใช่ว่าคุณจ้างเชฟมาทำหน้าที่นี้อยู่แล้วหรือครับ”

บอสตันตกแพนเค้กใส่จานแล้วเกาหลังคอตัวเองเก้อ ๆ นี่เป็นท่าที่เขาซึกจะทำบ่อยเวลาอยู่ต่อหน้าว่าที่ภรรยาคนสวย

“ก็...เธอจำเหตุผลที่เราไม่มีแม่บ้านอีกแล้วได้ไหมล่ะ”

“...พระเจ้า”

ลิเคียวก้มมือขึ้นลูบหน้าก่อนจะมองหาที่นั่งว่าง ซึ่งพอมองดูก็เห็นว่ามีที่ว่างให้เลือกนั่งเต็มไปหมด ร้านนี้ออกจะตกแต่งดูดีเหมาะมานั่งรับประทานอาหารแท้ ๆ แต่กลับมีลูกค้าอยู่สองโต๊ะเท่านั้น เด็กหนุ่มเลือกนั่งลงที่โต๊ะที่อยู่ใกล้ ๆ คราวแล้วกระดิกนิ้วเรียกบอสตันมาหา

“เอาบัญญัติร้านมาดูหน่อย”

“เอ่อ...”

บอสตันกำลังจะแข็งข้อบอกว่าอย่ามายุ่งเรื่องกิจการของเขา แต่อันนี้คือจอมทรยศที่แท้จริง เจ้านั้นพอเห็นท่าทางเกรงอกเกรงใจที่เขามีต่อคนสวยก็ตรัสรู้ได้เองว่าอีกฝ่ายเป็นใคร โดยไม่ถามความเห็นของเขาสักคำอลันก็ไปเอาสมุดบัญชีมากองที่โต๊ะให้ลิเคียว ข้ายังพยายามดีชี้หน้าตาเฉยอีกต่างหาก เด็กนี้มันฉลาด...รู้ดีเหลือเกินว่าประจบใครแล้วจะเจริญ

“นั่นคุณก็คือว่าที่เจ้าสาวของเจ้านายสินะครับ ผม อลัน เทอร์เนอร์ เป็นผู้จัดการของร้านนะครับ”

“ผมลิเคียว”

สั้น ๆ ห้วน ๆ และน้ำเสียงก็ดูถือตัวไม่ให้โอกาสเข้าหาง่าย ๆ อลันถึงกับเงยหน้ามองเจ้านายตัวเองด้วยรอยยิ้มเวทนา เขาพอจะรู้แล้วว่าทำไมเจ้านายถึงไม่อยากพูดเรื่องการแต่งงานนัก ก็ว่าที่เจ้าสาวดูดูเย็บเสียไม่มี ยิงต่อมาลิเคียวเริ่มสวดเรื่องบัญชีหลังตรวจไปได้ครู่เดียว ภาพสาเหตุที่ทำให้บอสตันไม่อยากพูดเรื่องการแต่งงานก็ยิ่งชัดเจนขึ้นไปอีก

“บัญชีคุณมั่วชั่วนาตาปี เปิดร้านมาได้ยังไงตั้งสามปีนะ

พนักงานบัญชีของคุณไม่มาทำงานเพราะไม่ได้เงินเดือนด้วยหรือไง”

จ้างกองสมุดบัญชีของร้านได้ครู่เดียวลิเคียวก็ยกมือขึ้นมา นวดขมับ นี่เขาจะมารับตัวบอสตันไปจดทะเบียนสมรสแล้วรายงาน ท่านประธานเองนะ แต่ว่า...ความบกพร่องตรงหน้านี้มันเกินจะ ปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ เขามั่นคนบ้าความเพอร์เฟกต์ เจออะไรให้ติ แล้วไม่แก้ไขมันจะนอนไม่หลับเอา เด็กหนุ่มกระดิกนิ้วเรียกว่าที่สามี อีกรอบ และคราวนี้บอสตันก็ทำใจแล้วจึงยอมเดินมานั่งฝั่งตรงข้าม แต่โดยดี

“อลันนั่นละคนดูแลบัญชี...”

“อย่างน้อยเขาก็ทำบัญชีได้ถูกต้อง แต่ปัญหามันอยู่ในส่วน ที่คุณต้องรับผิดชอบต่างหาก เงินส่วนที่คุณควรจะมีจัดสรรมันอย่าง เหมาะสมคุณก็ใช้มั่วไปหมด ทำให้มันดี ๆ ลี ร้านคุณเองแท้ ๆ นะครับ”

บอสตันหน้าเบ้ แต่ก็พยักหน้าแล้วชะเง้อมองสิ่งที่ลิเคียวกำลัง เขียนให้ใหม่ มันเป็นแบบแผนและดูเป็นระเบียบกว่าที่เขาทำเองมาก นึก

“...มานั่งข้างๆ ผมนี่”

เพราะเห็นว่าบอสตันเอาแต่ชะเง้อมองจากอีกฝั่ง ทั้งยังนั่ง หน้าขมวดคิ้วพยายามอ่านแบบกลับหัวไม่เลิก ลิเคียวจึงตบเบาๆ ข้างๆ ตัวให้อีกฝ่ายมานั่งให้มันจบ ๆ ไป ซึ่งบอสตันก็ไม่ได้อึดอัด เขาเองก็อยากเห็นชัด ๆ อยู่เหมือนกันว่าคุณวาทิภรรยาจะเก่งขนาด ไหน แต่พอเข้ามาจับ ด้วยขนาดตัวที่ต่างกันก็ทำให้ลิเคียวชะงัก เล็กน้อย

“...ตัวร้อนนะ คุณไม่ได้เป็นไข้จริง ๆ ไข้ไหมเนี่ย”

“อะไรละ คนเพิ่งอยู่หน้าเตาผิงก็ร้อนต้องตัวร้อนเป็นปกติ หรือ ว่าตัวฉัน همینงั้นหรือ”

บอสตันดูจะเสียความรู้สึกไม่น้อยจนต้องดึงเสื้อตัวเองมาดม เขารู้ว่าไอเมก้าไม่มีกลิ่นตัวไม่พึงประสงค์ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่อีกฝ่าย

ได้กลิ่นเขาแล้วจะย่นคิ้วแบบนั้น ทว่าพอเขาทำท่าทางเสียความ
มั่นใจลิเคียวก็รีบส่ายหน้า ประกายวิบวับที่ซ่อนอยู่ในแวตาศีรษะ
ของลิเคียวทำเอาบอสตันผงะเกร็ง

“กลิ่นคุณเหมือนแพนเค้กมากกว่า”

เขาเหมือนจะนึกบางอย่างขึ้นมาได้แล้วละ...ดูเหมือนว่ากลิ่น
ของอัลฟ่าจะส่งผลโดยตรงกับโอเมก้า และลิเคียวที่ดูจะไร้ความรู้สึก
ก็ไม่ใช่ว่าขอยกเว้น พอเขาเข้ามาใกล้ขนาดนี้เจ้าตัวจึงได้รับผล
กระทบจนมองเขาด้วยสายตาสวนให้หน้าร้อนแบบนี้ บอสตันขยับ
ตัวออกห่างจนกันได้แต่เก้าอี้ไม่ถึงครึ่ง อีกนิดเดียวเขาก็หงายท้อง
แล้ว แต่มันต้องถอยจริง ๆ

“เอ่อ...ถ้าชอบมันฉันไปทำให้กินก็แล้วกัน”

ก่อนที่จะโดนมือขาว ๆ เอื้อมมาแตะที่แขนบอสตันก็รีบลูบหนี
ไปตั้งหลักที่ครัว ใช่ว่าเขาจะไม่เคยเห็นโอเมก้ามีอาการแบบนี้หรอก
นะ เพียงแต่ยังไม่เคยประสบด้วยตัวเองจึงวางตัวไม่ถูก ไม่ดี ตอนนี
ก็อยู่ในที่แจ้ง มีสายตามากมายมองมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น
เขาจะปล่อยตัวเคลิ้มไปกับริมฝีปากแวววาวนั้นได้อย่างไร บอสตัน
หลบมาแล้วทำท่าเตรียมจะทำแพนเค้กอีกอัน แต่แล้วเมื่อ
เหลือบมองกระต่ายน้อยที่ตัวเองหนีมา ชายหนุ่มก็มีอันต้องมือไม้
อ่อน

“...”

ลิเคียวมองเขาด้วยสายตาร้อนแรงมาก อีกทั้งมุมปากที่ปกติ
ไม่เคยยกเป็นรอยยิ้มให้เห็น ตอนนี่ยังยกขึ้นมาน้อย ๆ หัวใจที่เฉื่อย
ชาของเขากำลังโดนทำทลายอยู่ชัด ๆ เลย

ว่าที่ภรรยาของเขาดูเหมือนจะเป็นคนตั้งอกตั้งใจในทุกเรื่อง
ที่ทำให้เสียด้วย...ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเดี๋ยวเขาจะต้องโดนไล่ต้อนให้จน
มุม

“ไม่ตรวจบัญชีต่อเหรอ ฉันว่ามันต้องมีช่องโหว่เต็มไปหมด

แน่นๆ เลย”

ชายหนุ่มพูดแล้วเบนสายตาไปทางอื่น พยายามซ่อนสีหน้าที่เริ่มแดงอย่างสุดความสามารถ บอสดันโย่งไปเรื่องอื่นให้ตัวเองได้ พักจากการถูกมองจนใจคอไม่ดี แต่คำพูดของเขาก็ถูกลีเคียวปัดตกไปด้วยการหยิบกระดาษที่เขียนแก้ทุกอย่างแล้วขึ้นมาให้ดู

“ของง่าย ๆ แบบนี้ทำแป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว ปกติผมไม่ทำแบบนี้ให้ใครฟรี ๆ หรอกนะ...คุณเตรียมตอบแทนผมด้วยล่ะ”

“เอ่อ...ทำทางเธอคงชอบแพนเค้กมากเลยสินะ เดี่ยวจะรีบทำให้กินก็แล้วกัน ถือว่าตอบแทนไง”

คนเล็กล็กก็พยายามเปลี่ยนเรื่องไปเถอะ ส่วนคนที่ตาพร่า คิดจะจับหมิกินให้พุงกางนะหรือ ลีเคียวพยักหน้าพร้อมแผ่ออรา สดใสออกมาทั่วร่าง แม้แต่กลิ่นยังต้องถอยเมื่อได้กลิ่นหอมหวานจากอีกฝ่าย

“ใช่ ผมชอบมาก รอจะกินไม่ไหวแล้วล่ะ”

เอ่อ...ช่วยเจาะจงว่าอยากกินแพนเค้กที่เถอะ คิดจะทำให้เขาหัวใจวายหรืออย่างไร

ที่เขาว่ากันว่ามิภรรยาอายุน้อยกว่าต้องหมั่นตรวจเช็คร่างกาย คือแบบนี้สินะ

3

นายพลอ่อนแอกองทัพแตกพ่าย

การจดทะเบียนสมรสผ่านไปได้ด้วยดี บอสตันมองตัวเลข ที่เพิ่มขึ้นในบัญชีผ่านแอปธนาคารในมือถือ จะบอกว่าพอใจมันก็พูดได้ไม่เต็มปาก อย่างที่บอกว่าปกติเขาไม่ได้เป็นฝ่ายไปขอเงินแม่ก่อนบ่อยๆ บวกกับอายุก็ไม่ใช่เด็กแล้ว พอเห็นว่าแม่ทุ่มเงินให้ตัวเองอย่างต่อเนื่องเพียงเพราะอยากให้ชีวิตคู่เขาราบรื่น จิตใจกตัญญูของบอสตันมันจึงปวดแปลบขึ้นมา

แต่ปวดใจก็ส่วนปวดใจ ร่างกายเขายังต้องการอาหารและค่าน้ำค่าไฟก็ต้องมีคนจ่าย

บอสตันที่นั่งประจำที่นั่งคนขับมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างตอนนี้ใกล้จะค่ำแล้ว แต่เพราะอยู่ในเมืองก็เลยยังดูสว่างอยู่ เขากำลังรอลิเคียวอยู่ที่หน้าร้านขายยา พอเจ้าตัวกลับมาที่รถสายตาเขาก็เหลือบมองที่ถุงกระดาษในมือโดยอัตโนมัติ

“ยาระงับอาการฮิตเทร่อ”

สีหน้าเขาคงบอกหมดว่า ‘จะซื้อทำไม ในเมื่อจุดประสงค์ของการแต่งงานคือมีลูก?’ ลิเคียวกระแอมออกมาเล็กน้อย ถูกต้อง เขา

ซื้อยาระงับอาการฮิตเพราะของเดิมเพิ่งจะหมดไป

“นั่นมันเรื่องหลังจากงานแต่งงานแล้วต่างหากครับ ชินต้องตอนนี้แผนงานแต่งที่ท่านประธานเตรียมไว้ต้องมีอันต้องยกเลิกกันพอดี”

นั่นสินะ สิ่งที่แม่ของเขาดูจะเฝ้ารอพอๆ กับการที่เขาจะมีหลานให้สักคนก็คือได้จัดงานแต่งให้พวกเขา นี่ละ วันนั้นที่มีการดูตัวพ่อแม่เขามาถึงก็แสดงออกชัดมากกว่ารักใคร่เอ็นดูลิเคียวเหลือเกิน การได้เห็นเด็กหนุ่มคนนี้สวมชุดเจ้าสาวก็น่าจะเป็นหนึ่งในความปรารถนาของแม่เขาไปแล้ว บอสตันพยักหน้าแแกนๆ ยอมรับไปตามประสา ก่อนจะสรวลตรถกลับบ้าน

“รีบกลับบ้านเถอะ”

น้ำเสียงราบเรียบอีกแล้ว...นับตั้งแต่ออกจากร้านลิเคียวก็ดูเหมือนจะกลับเป็นหุ่นยนต์ตามเดิม บอสตันตั้งใจตั้งใจรู้สึกถึงความเสียดายในเวลาเดียวกัน พอลิเคียวได้กินแพนเค้กที่เขาทำบูบก็หันความสนใจไปที่อาหารแทน ส่วนตอนที่ออกมาจาดทะเลเบียนสมรสเขาก็ดันสะดุดล้มต่อหน้าประชาชน ทำทางลิเคียวคงโดนความชุ่มซ่มของเขาทำให้ความดีเนหาปลิวหายไปหมดสิ้น ตอนที่กลับมาถึงบ้าน บอสตันก็พยายามกู้คืนภาพลักษณ์ดี ๆ ด้วยการจะเปิดประตูให้อีกฝ่าย แต่เขาเดินเข้าไปหน่อย...ลิเคียวลงจากรถและดึงเข้าบ้านไม่รอเขาเลย

เอ่อ...จะว่าไปแล้วก็ไปซื้อยาระงับฮิตมา อาจจะต้องรีบใช้ก็เป็นได้

ด้วยความที่มัวแต่ลังเลคิดว่าลิเคียวอาจจะกำลังมีอาการฮิต ชายหนุ่มจึงยืนอยู่หน้าประตูบ้านค้างอยู่เช่นนั้นสักพัก เอาไงดี เขาควรจะเข้าไปเลยไหม จะว่าไปแล้วยาระงับฮิตนี้ออกฤทธิ์ทันทีเลยหรือเปล่านะ ถ้าเกิดไม่เขาคงต้องอยู่ข้างนอกสักพัก...คิดไปคิดมา บอสตันก็ได้ยินเสียงของอะไรบางอย่างตกลงบนพื้น น่าจะเป็นแก้ว

เสียด้วย ถึงขั้นนี้จะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้คงไม่ได้แล้ว ร่างสูงผลึกประตูเข้าไปก่อนจะถูกกลิ่นหอมราวกับลูกกวาดรสนมทำเอาเคลิ้มไปชั่วขณะที่แท้ที่เขาว่าโอเมก้าจะมีกลิ่นหอมหวานจนชวนให้เคลิ้มในช่วงฮิตมันเป็นแบบนี้เอง

ไม่สิ ใช้เวลาทำหน้ายิ้มอยู่ที่ไหนเล่า!

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

เขาพยายามกลั้นหายใจขณะเดินเข้าไปดูร่างบางที่ทรุดอยู่ข้าง ๆ เคาน์เตอร์ครัว อีกฝ่ายคงจะรินน้ำใส่แก้วแต่มือไม่อ่อนขึ้นมาสินะ

“คุณ...น่ารักจัง”

“หือ?”

ลิเคียวไม่สนใจเศษแก้วที่ทำแตกกระจายอยู่บนพื้นเลย ความปรารถนาในแวตตาที่เอ่อท้นออกมาเพราะอาการฮิตเป็นประกายระริก สองแขนวาดโน้มคอร่างสูงเข้าหาตัว แน่นนอนว่าร่างนี้ของกระต่ายน้อยน่ากินจนเกินห้ามใจ ทว่าบอสตันก็เห็นว่าอีกฝ่ายไม่สนใจเลยสักนิดว่ามีเศษแก้วอยู่ใกล้ตัว เขาเบี่ยงหน้าหลบไม่ยอมโดนจับก่อนจะอ้อมลิเคียวขึ้นพาไปนั่งที่โซฟาแทน

ให้ตายเถอะ กลิ่นฟีโรโมนของลิเคียวเหมือนยาเสพติดไม่มีผิด

“ช่วยผมหน่อย...นะ”

ลิเคียวจับมือของบอสตันวางลงที่หน้าอกของตนเอง ถึงมันจะเป็นนอกแบบราบของผู้ชายแต่เจ้ายอดดอกที่กำลังชูชันอยู่ได้เสื่อเซ็ดสีขาวนี้...บอสตันกลิ่นน้ำลาย สายตามองลงต่ำ แม้แต่ส่วนนั้นของลิเคียวก็ชูชันเช่นกัน ชายหนุ่มอยากจะสัมผัสมัน แต่ก็คิดว่ามันไม่ควร...ไม่รู้ทำไม แต่เขว่าตอนนี้ลิเคียวไม่มีสติเลย ขึ้นเขาทำแบบนั้นไปตอนอีกฝ่ายได้สติมีหวังไม่จบแค่ดึงหูแน่

นั่นสินะ เมื่อเขายังรังเกียจหุ่นของเขาอยู่เลย คนหนุ่มจะอยากนอนกับตาลุงลงพงได้ยังไง

“ใจเย็น ๆ ก่อน นั่งรออยู่นี่นะ เดี่ยวฉันไปเอาน้ำกับยามาให้”
บอสตันมองไปทางถุงยาที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ครัว เดี่ยวพอกินยาเข้าไปลิเคียวก็น่าจะสงบไปเองละมั้ง ร่างสูงลุกขึ้น แต่ในจังหวะที่ลุกก็โดนโอเมก้าที่กำลังฮึดดิ่งลงไปนอนบนโซฟา เขาไม่ได้คิดไปเองแน่ ๆ ว่าลิเคียวแรงเยอะกว่าปกติ คนตัวเล็กขึ้นมานั่งคร่อมบนสะโพกเขาแล้วขยับยุกยิกไปมา ความร้อนถ้ายทอดหากันจนบอสตันแอบสูดปากนิด ๆ เจ้ากระต่ายน้อยนี้มีเรียวกาที่นำหลงไหลเหมือนที่เขาคิดไว้ไม่มีผิด ทั้งนุ่มทั้งได้รูปสวย...

เฮ้ย! นี่มันไม่ใช่เวลามาคิดแบบนี้นะ บอสตันเอามือจอบช่วยโอกาสของตัวเองออกจากต้นขาเด็กหนุ่ม ยกขึ้นมาเป็นท่ายอมแพ้หน้าตาตื่น

“คือ...คือนี่มันไม่ดีมั้ง เธออยากนอนกับตาลุงพุงย้อยแบบนี้จริง ๆ เหรอ”

ลิเคียวบ้วนปากนิด ๆ ดูน่ารักออกมา จากนั้นก็ยิ้มหวานเอามือมาบีบพุงเขาเล่น

“ผมบอกแล้วว่าคุณน่ารัก ช่วยผมหน่อยนะ...”

ท้ายประโยคลิเคียวก็ลงมากกระซิบที่ข้างหูเสียงแผ่ว จากนั้นก็ตบท้ายด้วยขบติ่งหูยั่ว นี่เป็นการทำลายปราคการระดาษของบอสตันโดยสมบูรณ์ แต่เดิมชายหนุ่มก็นับว่าห่างจากเรื่องพวกนี้นานจนอยู่ในระดับเดียวกับนักบวชแล้ว พอโดนทั้งกลืนทั้งเสียดอ่อนวอนของลิเคียวปั่นหัว...ถึงเป็นอัลฟ่าตกเกรดแต่ก็ยังเป็นอัลฟ่าบอสตันไม่สามารถขัดขืนความยั่วยวนของฟีโรโมนที่ลิเคียวปล่อยออกมาได้อีกต่อไป เขาจับอีกฝ่ายเข้ามาจูบอย่างดูดดื่ม

พอได้ลิ้มรสในโพรงปากเด็กหนุ่มถึงกับตะแบกไปอีก กลืนหวานละมุนดูจุลกูกวาดรสนมและรสชาติของแพนเค้กที่เขาทำปลุกอารมณ์ได้ดีเหลือเกิน ส่วนล่างที่นั่งสงบนานพอจะตัวขึ้นดันอยู่ภายใต้กางเกงจนร่างบางรับรู้ ลิเคียวเห็นว่าบอสตันกำลังเล่นสนุก

กับหน้าอกและต้นคอของเขายู่ เพราะงั้นคนที่ความต้องการปะทุ
จนตาพร่าจึงอาสาใช้มือช่วยคลายความอึดอัดให้ส่วนนั้น

“อือ...”

บอสตันถึงกับอุทานออกมาตอนที่มือเย็นๆ ของอีกฝ่าย
สัมผัสกับส่วนนั้นของเขา ว่าตามตรง ลิเคียรู้สึกเขามาก ขยับไม่กี่ที
ก็ทำเอาเขาอยากจะขยำเจ้าตัวให้สาสมแก่ความดีแล้ว ซึ่งต่อมา
พอได้ยินเสียงร่างบางอ่อนโล่บอสตันก็ทำมันจริง ๆ เขาตันตัวลิเคีย
ลงไปนอนบนโซฟาแล้วฉีกกางเกงของอีกฝ่ายจนกลายเป็นเศษผ้า
เขาต้องชดใช้ค่ากางเกงแบรนด์เนมตัวนี้ภายหลังแน่นอน แต่ตอนนี
ในหัวมันคิดแต่จะทำอย่างไรให้ออเมก้าตรงหน้าพึงพอใจ ปลาย
นิ้วกดลงไปใต้กางเกงในสีดำของอีกฝ่าย ตำแหน่งด้านหลังกำลัง
เฉอะแฉะได้ที่ทีเดียว

“ใส่เข้ามาสิครับ...อีก...”

ลิเคียเห็นว่าชายหนุ่มเอาแต่เตะไม่ยอมทำอะไรสักที เด็ก
หนุ่มก็เลยเร่งออกไป อีกทั้งยังยกขาข้างหนึ่งพาดไหล่อีกฝ่ายไปด้วย
คงไม่ต้องบอกว่าท่านี้นับเน้นให้ร่างบางดูเย้ายวนขึ้นกว่าเดิมเสียอีก
ฝ่ายบอสตันเองก็ทนไม่ไหวแล้ว เช็กซ์ครั้งแรกในรอบปีกับภรรยาที่
ร้อนแรงยิ่งกว่าไฟ เขาจับเจ้าโลกของตัวเองที่ขยายเต็มที่กดเข้าไป
ในช่องทางนั้น มันทั้งร้อนและตอตรัดเขาประหนึ่งจะต้อนรับถี่ๆ เป็น
ความอึดอัดที่ทำให้เขาเกือบจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ ฝ่ายลิเคียที่
ต้องรองรับอาวุธร้ายเม้มปากแทบจะกลั้นเสียงเอาไว้ไม่ไหว นี่เข้ามา
แค่ส่วนหัวเองนะ...

เหมือนพ่อบรมิจะคลั่งแล้วจริง ๆ การเตรียมพร้อมอะไรนั้นไม่มี
อยู่ในหัวแล้ว ร่างสูงกดตัวเองเข้าหาคนตัวเล็กได้ร่างจนแนบชิดกัน
ไม่เหลือช่องว่าง

“อ่า...เข้าไปหมดแล้ว”

มือนาที่หยาบจากการทำงานลู่บนอยู่บริเวณท้องน้อยของ

เด็กหนุ่มตอนที่สอดตัวเข้าไปทั้งหมด เขาอาจจะอุปาทานไปเองว่าสัมผัสได้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหนในร่างเล็ก ด้วยความพิเรนทร์บอสตันก็กดมือลงไปพร้อม ๆ กับเริ่มขยับตัวหนัก ๆ

กระต่ายน้อยทำหน้าที่เขาไม่เคยเห็นอีกแล้ว แม้เจ้าตัวจะน้ำตาไหลแต่ก็ดูพึงพอใจมากที่โดนทำอะไรแบบนี้ ไม่ต้องขอเขาก็ได้ยินเสียงครางกระเส็น่าฟังจากปากอีกฝ่าย มันปลุกความฮึกเหิมทำให้บอสตันยิ่งขยับดุเดือดยิ่งขึ้น

“อ้อ...บะ...บอสตัน!”

นี่นับเป็นครั้งแรกเลยที่ลิเคียวเรียกชื่อเขา เสียงนุ่มน่าฟังที่ปกติเย็นชาใส่เสมอกลายเป็นเสียงหวีดครางเพราะการกระทำของเขา...บอสตันจับขาของเด็กหนุ่มยกออกเปลี่ยนมากระแทกในท่าจับอีกฝ่ายคว่ำหน้าแทน เขาโน้มตัวลงไปเลียต้นคอระหงแล้วโดนกลิ่นฟีโรโมนจู่โจม ทำเอาส่วนนั้นเกร็งซึบ แวบหนึ่งสัญชาตญาณดิบของอัลฟาบอกให้เขากัดลงไปสร้างพันธะเสีย ทว่าบอสตันยังพอมีสติยังตัวเองไว้ทัน จากที่จะกัดต้นคออีกฝ่ายจึงเปลี่ยนเป็นฝากรอยไว้บนไหล่เนียนแทน

ไม่นานกลิ่นความหฤหรรษ์ที่มาถึงจุดสูงสุดก็ทำให้ของเหลวอุ่น ๆ แทรกเข้าไปในช่องทางแน่นของเด็กหนุ่ม บอสตันรู้สึกถึงความชุ่มชื้นแผ่ซ่านโอบอุ้มตัวเองเอาไว้ ช่างเป็นความรู้สึกที่ยอดเยียมจนบรรยายออกมาไม่ถูกเลยทีเดียว

ลิเคียวขมวดคิ้วพึมพำ เสียงผิดหวังเล็กน้อย

“โวจิง”

บอสตันเกือบหงายหลังตกโซฟา นี่คุณภรรยาของเขาว่าไงนะ ไมเล เพราะเป็นคุณภรรยาแน่ ๆ ถึงได้พูดถ้อยคำโหดร้ายออกมาได้ด้วยสีหน้าไร้เดียงสาแบบนั้น บอสตันโดนเซาะความมั่นใจจนไหลตก ทว่าในตอนที่ได้คิดว่าตนเองทำหน้าที่เสร็จแล้ว เรียวขาเนียนขาวก็ตัวรวบเอาจวลอดดึงเขาเข้าไปชิดอีก ลิเคียวยกตัวขึ้นมานั่งตักเขา

ทั้ง ๆ ที่ส่วนนั้นของพวกเขายังเชื่อมกันสนิท

“ผมยังไม่หายอยากเลยนะครับ คุณสามีพยายามอีกหน่อยสิ...”

เอาละ บอสตันได้พบกับจุดอ่อนอีกอย่างของตัวเองแล้ว โดนกระต่ายน้อยอันนิตเดียวเจ้าจูเนียร์ของเขามันก็แข็งขึ้นมาอีก แข็งทั้ง ๆ ที่ยังแช่อยู่ในโพรงเนื้อนุ่ม ทำเอาร่างบางกุดปากยืม แหวดาลูกโชนด้วยไฟปรารถนา

แหม สอบตกมันทุกเรื่อง แต่เหมือนจะได้ดูอยู่เรื่องหนึ่งนะเนี่ย

ตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งบอสตันก็พบว่าตัวเองกับลิเคียยัง

คงนอนอยู่บนโซฟา เพียงแต่...เขาแอบมองร่างบางที่นอนขดอยู่บนตัวเขาก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนไว้เหนือโทรทัศน์ พวกเขากลับมาบ้านตอนประมาณหนึ่งทุ่ม ตอนนั้นมันตีสามเข้าไปแล้ว บอสตันรู้ว่าตัวเองเพิ่งหลับไปได้ไม่ถึงชั่วโมง ดังนั้นเขาขอสรุปเลยก็แล้วกัน...โอเมก้าที่กำลังฮึดไม่ใช่อะไรที่รับมือได้ง่าย ๆ เลย

เอ่อ...ถึงเขาจะเหนื่อย แต่ก็ปลดปล่อยมากกว่าเด็กหนุ่มเสียอีก นับว่าเขาได้กำไรอยู่ไม่น้อยละนะ

ร่างสูงค่อย ๆ ประคองอีกฝ่ายแล้วอุ้มขึ้นเพื่อจะพาไปที่ห้องอาบน้ำชั้นบน แต่เพราะเขาขยับตัวยุกยิกมาตั้งแต่เมื่อครู่ ลิเคียที่เนื้อตัวเหนอะหนะเป็นพิเศษที่ช่วงล่างจนนอนไม่สบายก็เลยตื่นขึ้นมา ตอนนี้อยู่หน้ารักไม่มีแววกระหายอีกแล้ว อีกทั้งยังทำให้บอสตันอึ้งด้วยการลุกไปที่เคาน์เตอร์ครัว รินน้ำใส่แก้วใบใหม่แล้วหยิบยาในถุงมากิน ทำทุกอย่างหน้าตาเฉย ไม่วิจารณ์เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นแม้แต่สักคำ จนบอสตันเก็บความสงสัยไม่อยู่

“เธอ...โอเคกับเรื่องนี้หรือ”

ลิเคียที่กำลังจะหยิบไม้กวาดมาจัดการเศษแก้วที่ตัวเองทำ

แตกไว้งายหน้าขึ้นม้ายิ้มกริ้ม เด็กหนุ่มหยิบยาที่ซื้อมาโยนไปให้ร่าง
สูงดู ตัวอักษรกับภาพทารกโดนดักในตาข่ายบ่งบอกประเภทยา
ชัดเจนทีเดียว

“นี่เธอ...”

“อย่าเข้าใจผิดนะ ผมรู้ว่าตัวเองจะฮิตกะทันหันเลยซื้อยาระงับ
มาเพิ่มแล้ว”

เขาว่าพลังชูยาอีกแผงขึ้นมา ก่อนจะทำหน้าเรียบเฉย

“...แต่ยาระงับมันก็ต้องใช้เวลากว่าจะออกฤทธิ์ ยิ่งไงก็ไม่น่า
ทัน ก็เลยซื้อยาคุมมาเผื่อเท่านั้นเอง”

ลิเคียวจัดการเก็บเศษแก้วใส่ถังขยะ จากนั้นก็เข้าไปเก็บซาก
กางเกงของตัวเองขึ้นมา สีหน้าเหมือนจะเคืองที่โดนฉีกกางเกงจน
กลายเป็นผ้าขี้ริ้ว แต่พอมองไปทางบอสตัน แวตาก็ดูเจ้าเล่ห์ขึ้นมา

“ไม่เห็นต้องทำหน้าเหมือนโลกแตกแบบนั้นเลย คุณก็ไม่ได้
แย่นะ ถือว่าน่าประทับใจด้วยซ้ำ”

ตอนที่พูดร่างบางก็นมหน้าลงมาจูบเขา ทั้งยังกัดริมฝีปาก
เบาๆ ก่อนจะผละออกไป เสียงหัวเราะในลำคอของลิเคียวต้องเป็น
สิ่งที่เขาเก็บไปฝันในคืนนี้แน่นอน

“ขอบคุณที่ทำหน้าที่สามีนะครับ”

โอเค ทำทางคืนนี้จะนอนไม่หลับแล้วละ

สองวันต่อมา บอสตันเหมือนจะสูญเสียวิญญาณให้แก่
ปีศาจ จนบรรดาลูกน้องขอร้องให้เขาพักอยู่บ้านด้วยความเป็นห่วง
ทว่าทันทีที่พวกนั้นบอกให้เขากลับบ้าน เจ้านายสุดอ่อนโยนก็มีท่าที่
ผวาอย่างเห็นได้ชัด งานนี้จึงต้องเป็นหน้าที่จอมลั้งความลับอย่าง
อลันไปเข้าซี้ให้ได้ความ

อลันอาศัยช่วงใกล้ปิดร้านในตอนเย็นเดินเข้ามาโอบไหล่
เจ้านายอย่างสนิทสนม

“เจ้านาย พุดมาตามตรงเถอะว่าคุณเป็นอะไร พวกเราเป็นห่วงคุณจะแย่นั่นนา”

อันที่จริงต้องบอกว่า กลัวว่าจะตงานกันมากกว่า แต่พุดไปเดียวเจ้านายจะเสียใจ เพราะงั้นก็...ตามนั้นละ!

“ไม่ใช่เรื่องของพวกนายนา”

จะไล่ก็ยังไม่มีความเลย อลันพยายามใช้สายตาเฉียบคมพิจารณาร่างสูงตั้งแต่หัวจดเท้า มองแล้วมองอีก จนเกือบจะโดนเจ้านายโบกเข้าให้ แล้วเขาก็เห็นรอยแดงที่ต้นคอของบอสตัน อลันอ้าปากเป็นรูปตัวโอ

“โอ้ มาย...”

เจ้าผู้จัดการยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก่อนจะเอาศอกกระทุ้งไปที่สีข้างของเจ้านายรัว ๆ

“แหม คนมีเมียแล้วมันน่าอิจฉาจริง ๆ นะครับเนี่ย ผมก็นึกว่าเจ้านายเปลี่ยนมาใส่น้ำหอมก่อนออกมาทำงาน ที่ไหนได้เป็นกลิ่นของคุณลิเคียวนี่เอง”

“เหอะ ๆ ถ้านายเข้าใจความรู้สึกฉันสักนิดจะไม่ยิ้มแบบนี้แน่”

บอสตันถอดผ้ากันเปื้อนแล้วนั่งลงด้วยความอ่อนใจ รอบฮิตของลิเคียวคือสามวันต่อหนึ่งเดือน (ตามที่เจ้าตัวบอก) เขาจะไม่มีปัญหาเลยถ้าเด็กหนุ่มกินยาระงับตามเวลา เอ่อ...ก็กินตามเวลาอยู่นะ แต่แค่ในเวลางานเท่านั้นละ พอกลับบ้านทั้ง ๆ ที่ควรกินก่อนนอนแต่ลิเคียวกลับไม่กิน จงใจปล่อยให้ตัวเองเกิดอาการฮิต แล้วมากระแทะเขาชวนเล่นจ้ำจี้ วันแรกเขาปล่อยไปจนทำโซฟาเลอะเทอะไปแล้ว วันที่สองตอนโดนสะกิดก็เลยเตรียมคำปฏิเสธรยาว ๆ เอาไว้ทว่าพอโดนลิเคียวคร่อม...

คุณพระช่วย! สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอยู่จริง ตัดภาพไปที่ตื่นมาเห็นตัวเองนอนกอดเจ้ากระต่ายน้อยอยู่บนเตียง

เมื่อตระหนักได้ว่าตัวเองช่างอ่อนหัดในด้านการชดชื่นฟีโรโมน

ของโอเมก้านัก คราวนี้บอสตันก็เลยเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายพกยาแทน
วันนี้ถ้าโดนลิเคียวโดดใส่อีกเขาจะได้กรอกยาใส่ปากอีกฝ่ายก่อน
แผนการมีแล้ว อุปกรณ์ก็พร้อม แต่อย่างเดียวที่ไม่พร้อมก็คือใจเขา
นี่ละ

กลัวจริง ๆ ว่ากลับไปจะกลายเป็นตัวเองใจอ่อนยวบเพราะ
สายตาวน ๆ ของภรรยา

หรือจะแก้ปัญหาด้วยการหนีไปนอนบ้านคนรู้จักดี

“นี่ลัน นายบอกว่านายอยู่คนเดียวใช่ไหม...”

ยังไม่ทันถามจบประโยค บอสตันก็สะดุ้งกับร่างบางที่เดิน
เข้ามาในร้าน นี่ถึงขั้นมาตามเขาเองเลยหรือ

“อะแอม...แม่ก็มาด้วยนะ”

เสียงเอลลีกระแอมดังสติบอสตันกลับมา เขาลุกขึ้นเข้าไปกอด
แม่แบบที่ไม่ได้ทำมานานจนเอลลีวิ่งไปพักหนึ่ง ขอขอบคุณที่แม่มาด้วย
เขามองไปทางลิเคียวอีกครั้ง เอาละ หน้าไม่แดง ไม่มีกลิ่นหอมหวาน
โชนมาให้รู้สึกร้อนวูบวาบ อีกฝ่ายกินยาแล้วแน่นอน

“แม่มีอะไรหรือเปล่าครับ”

เอลลีรีบสะบัดหน้าซ่อนความรู้สึกดีใจที่ถูกลูกชายกอด แล้ว
หันไปคล้องแขนลิเคียวไว้

“ก็จะพาแกกับตาหนูไปลองชุดนะสิ ลืมไปแล้วหรือว่านัดกัน
ไว้วันนี้ละ”

“...แต่นี่มันเย็นแล้ว ยังมีร้านเปิดอยู่หรือครับ”

บอสตันว่าพลางมองนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้น้มนก็เกือบจะห้า
โมงแล้ว ถ้านั่งรถจากร้านเขาไปร้านตัดชุดที่แม่เขาเลือกไว้มันก็น่า
จะหกโมงพอดี เวลาแบบนี้นั้นร้านปิดแล้วแน่ ๆ แต่พอเขาพูดปุ๊บ
แม่บังเกิดเกล้าก็เซิดหน้าขึ้นพลางหัวเราะประหนึ่งคุณนายในละคร
หลังข่าว

“โธะ ๆ ๆ แกคิดว่าแม่แกเป็นใคร ร้านนั้นฉันเหมาเอาไว้แล้ว

ต่อให้เป็นเพียงคืนเขาก็เปิดให้ยะ!”

นั่นสิ แม่เขารวยจนเลี้ยงมอดข้าวสารอย่างเขามาได้ตั้งนาน
เรื่องแค่นี้จะไปยากอะไร

“ท่านประธานไปรอที่รถเถอะครับ เดี่ยวผมช่วยคุณบอสตัน
เก็บร้านแล้วจะรีบตามไป”

ทันทีที่ลิเคียวพูดด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร บอสตันพลันขนลุก
เก็บร้าน? เขามองซ้ายมองขวา ตอนนี้พวกลูกน้องทยอยกลับไปแล้ว
เหลือแต่เขากับอลัน ซึ่งอลันไม่มีทางยื่นมือเข้ามาช่วยแน่ถ้าเขาโดน
ลิเคียวรุกใส่ ด้วยความรอนรอนกลัวว่าจะโดนยั่วอีกบอสตันจึงเอา
กุญแจร้านยัดใส่มืออลัน

“ให้ทางร้านรอนานคงไม่ดีหรอก อลัน ฉันฝากนายปิดร้าน
ด้วยนะ เจอกันวันจันทร์ก็แล้วกัน!”

“เอ่อ...ครับ?”

และแล้วอลันก็โดนทิ้งไว้กับความสงสัยเป็นกอง

ลิเคียวแอบเบ้าปากนิด ๆ และในมุมที่คุณนายยังสวຍไม่เห็น
เด็กหนุ่มก็ขยับปากพิมพ์ำให้บอสตันอ่านปาก พอหมีถึงกับยิ้มค้าง
‘หนีเก่งจริงนะ เดียวกลับบ้านไปไม่รอดแน่!’ กระต่ายน้อยตัวนี้มี
ความมุ่งมั่นที่น่ากลัวจริง ๆ บอสตันที่อายุสี่สิบแล้วมองตอบกลับไป
ด้วยสายตาเข้มแข็ง...หมายถึงพยายามจะเข้มแข็งนะนะ และแน่นอน
ว่าตอนทำแบบนั้นเขาก็หลบอยู่ข้างหลังแม่ รู้สึกว่ารับตัวเองไม่ได้
เล็กน้อย แต่อนาคตใจอย่างรุนแรง อายุเท่านี้ยังต้องมาใช้แม่เป็นโล่
กำบังอีก อีกทั้งใจทักยังเป็นเด็กหนุ่มที่น่าจะสูงแค่ปลายคางเขาอีก
ต่างหาก

ตั้งแต่มีเจ้ากระต่ายน้อยเข้ามาในชีวิต ความเฉื่อยชาที่เขา
เคยชินก็เริ่มจะหายไปเรื่อย ๆ แล้วนะเนี่ย!

พอมาร้านตัดชุด เจ้าของร้านก็ออกมาต้อนรับพวกเขา
อย่างดี

ไม่รู้ว่แม่เขาลงทุนไปขนาดไหน แต่ดูจากที่เจ้าของร้านแทบ
จะเอาพรมแดงออกมาปูก็น่าจะไม่น้อย ในความอึดอัดที่โดนปฏิบัติ
ด้วยอย่างดีเกินไปบอสตันก็ถูกแยกจากลิเคียว ซึ่งนับว่าช่วยให้เขา
หายใจได้ทั่วท้องขึ้นเยอะ

น่าแปลกดินะ...

ตอนที่เขาได้ชุดสูทจากพนักงานในร้านสำหรับลองสวมดู
ชายหนุ่มก็เข้ามาเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องลองชุด เขามองตัวเองใน
กระจก เขาก็ยังดูเหมือนเดิม เจ็ดยาแล้วก็ไม่ได้ดูมีเสน่ห์แบบอัลฟา
ถึงจะได้ส่วนดี ๆ จากบุพการี ทว่าบอสตันก็ยังเชื่อว่าตัวเองไม่ได้มี
สิ่งที่เรียกว่าความน่าดึงดูดเลย บุคลิกภาพดี ๆ หาไม่เจอ และที่บอก
ว่าน่าแปลกก็คือการที่คนอย่างลิเคียวมาสนใจเขานี้ละ เด็กหนุ่มเก่ง
ขนาดนั้น แค่อะมีคู่บนอนลับหลังเขากับแม่เชื่อว่าลิเคียวทำได้สบาย
มาก แต่ทั้ง ๆ ที่ทำได้แต่ลิเคียวก็ยังเลือกใช้เขา ‘ทำหน้าที่สามี’ อยู่

ตอนที่เดินออกมาจากห้องลองชุดพนักงานที่หยิบสูทสีขาว
มาให้ก็แอบหัวเราะออกมาโดยไม่ตั้งใจ บอสตันยิ้มรับแบบไม่ถือสา
เขาเข้าใจดี พุงเขามันทำให้เสื้อสูทปริไม่น่าดูสักเท่าไร

“อ๊ย! ขอโทษด้วยนะคะ”

เธอรีบเข้ามาจะช่วยปลดกระดุมให้ แต่ก่อนจะมาถึงตัวกลับ
ถูกลิเคียวเข้ามาขวางไว้ สายตาดู ๆ ของเด็กหนุ่มทำให้พนักงาน
คนนั้นหน้าซีดไม่เหลือสีเลือดไปเลยทีเดียว

“ผมทำเอง”

“คะ...คะ!”

ทำเสียผวาเดินหนีไปเลย บอสตันมองเด็กหนุ่มที่แกะกระดุม
ให้เขาด้วยสีหน้าจะยิ้มก็ยิ้มไม่ออก ลิเคียวต้องอายมากแน่ ๆ ที่มี
ว่ที่เจ้าบ่าวแบบเขา

“ขอโทษด้วยนะ ฉันจะตั้งใจออกกำลังกายแน่นอน”

“คุณควรทำตั่งนานแล้ว คุณว่าปล่อยตัวฉันไม่น่าดูขนาดไหน”

ไม่ว่าเปล่า คนว่ายังเอามือมาบีบพุงเขาเหมือนเค้นมันสุด ๆ ด้วย บอสตันแกล้งร้องโอดโอยออกมา ลิเคียวจึงหยุดมือเงยหน้าขึ้นมามอง

“ไปออกกำลังกายให้ดูดีในชุดสูทหน่อยเถอะ พอหมดงานแต่งแล้วคุณค่อยปล่อยตัวตามสบาย ท่านประธานคาดหวังกับคุณไว้มากอย่าทำให้ท่านเสียใจเด็ดขาด”

“หือ ถ้าจบงานแต่งแล้วไม่ต้องควบคุมหน้าหนักต่อ? แบบนั้นเธอไม่มีปัญหาเธอ”

บอสตันว่าพลางเอามือมาจับหน้าท้องตัวเอง เจ้าก้อนไขมันส่วนเกินนี้ได้รับอนุญาตให้กลับมาได้ด้วย ผิดคาดจนอดถามไม่ได้เลย เมื่อชายหนุ่มมองว่าอีกฝ่ายจะว่าอย่างไร เขาก็พบว่าลิเคียวคล้ายจะกลืนยิ้มอยู่ เขามองไปยังกระจกที่สะท้อนเงาของพวกเขา จากนั้นก็เข้าใจว่าทำไมลิเคียวถึงหัวเราะ มือหนึ่งของเด็กหนุ่มยังแตะที่พุงเขาอยู่เลย ส่วนเขาก็ดันเอามือทั้งสองข้างมาจับหน้าท้องตัวเองอีก ถึงท้องเขาจะไม่ได้ใหญ่ขนาดเห็นได้ชัดตอนสวมเสื้อผ้า แต่นี่มันก็...ดูเหมือนคนท้องจริง ๆ

ชายหนุ่มรีบดึงเสื้อมาปิดหน้าท้องทันที

“ขอโทษที ฉันทำเรื่องน่าอายอีกแล้ว”

“น่าอายอะไรของคุณ ผมไม่ได้บอกเธอว่าคุณน่ารักแล้วนะ”

ลิเคียวที่บอสตันเพิ่งสังเกตเห็นว่าเจ้าตัวสวมชุดเดรสเจ้าสาวอยู่ดูนุ่มนวลกว่าทุกที อีกฝ่ายยิ้มให้เขาด้วย

“ผมไม่เคยบอกสักหน่อยว่าพุงคุณมันน่าเกลียด มันก็แค่เป็นปัญหาต่อแผนงานของท่านประธานเท่านั้นเอง พอจบงานที่ต้องดูภาพลักษณ์แล้วคุณก็จะกลับมาอ้วนผมก็ไม่ว่าหรอก”

เอาแล้วลิ...บอสตันเริ่มรู้สึกหน้าร้อนขึ้นมาทั้งที่ ไม่ได้กลืน

ฟิโรโมนของเด็กหนุ่มแม้แต่ชนิด

“คุณน่ารักแล้ว ผมชอบแบบนี้ละ”

“...”

วันนี้กลับบ้านไปสงสัยเขาจะต้องแตกฟ่ายอีกแน่ ดูสิว่าเจ้ากระต่ายน้อยเล่นงานเขาเสียอยู่หมดขนาดไหน ไม่ต้องใช้ฟิโรโมนเลย แค่พูดแบบนี้ด้วยแววตาเป็นประกาย ตัวเขาก็ยอมโดนจับกินจนหมดแรง...

จะว่าไปมีภรรยาอายุน้อยกว่ามันก็ดีเหมือนกัน

4

ต้องเริ่มออกกำลังกายแล้ว

หลังจากวันที่ไปลองชุดคร่าวๆ สรุปลงแล้วมีแต่ลิเคียที่ได้ชุดสำหรับงานครบทุกแบบ ส่วนบอสตันนะหรือ พ่อแม่หันมาเห็นฟุ้งของเขาก็สั่งให้เข้าฟิตเนสนะสิ ไม่ต้องไปทำงานทุกวันก็ได้ แต่อย่างน้อยในหนึ่งสัปดาห์ต้องออกกำลังกายสักสองสามวัน ภายในสองเดือนถึงไม่หายอ้วนแต่หน้าท้องกับต้นแขนต้องกระชับ

ในที่สุดบอสตันก็ค้นพบแล้วว่า จริงๆ ตัวเองไม่ได้เฉื่อยชากับทุกอย่าง เมื่อถึงเวลาที่ออกไปซื้อพวกเสื้อผ้าใหม่ๆ กับลิเคีย เขาก็อยากจะถอยไปยืนด้านหลัง ทำตัวเป็นคนรับใช้ที่ตามคุณชายคนสวยมาซื้อปิง วินาทีที่ก้าวเข้ามาในห้างสรรพสินค้าที่สร้างไว้ในเขตโรงแรมของแม่เขา เอ่อ...ว่าง่ายๆ ก็ห้างในเครือบริษัทที่แม่เขาเป็นหุ้นส่วนใหญ่ บอสตันก็รู้สึกมีเหงื่อเย็นเริ่มซึมออกมาตามหนังศีรษะ เขาอดไม่ได้ที่จะมองไปทางลิเคีย ถึงแม้ว่าพนักงานในทุกร้านที่เดินผ่านจะมองอีกฝ่ายด้วยสายตาชื่นชมแค่ไหน เด็กหนุ่มก็ไม่สะทกสะท้าน พอพาเขามาถึงร้านเสื้อผ้าผู้ชายแบรนด์หนึ่งก็เลือกเสื้อผ้าให้เขาอย่างสบายๆ

“เธอคงชินกับการถูกจ้องมองมากเกินไปสินะ”

“ครับ ในฐานะที่เป็นโอเมก้าไม่กี่คนในสังกัดของท่านประธาน ที่ได้รับตำแหน่งสำคัญ มันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่จะมีคนให้ความสนใจ พวกเขาถ้าไม่อยากมาแทนที่ผมก็อยากดึงผมลงจากตำแหน่งทั้งนั้น”

เขาพอเข้าใจนะ สังคมมองว่าโอเมก้าเป็นชนชั้นล่างสุด ถ้าพูดแบบหยาบ ๆ ก็คือโดนมองว่าเป็นเครื่องมือสร้างทายาทหรือระบอบอาณานิคม นั่นละ คล้ายกับยุคแรก ๆ ที่เปลี่ยนจากชายเป็นใหญ่มาเป็นเสรีนิยม พวกผู้ชายที่กุมอำนาจจะพยายามกดผู้หญิงให้กลับไปเป็นลำดับต่ำกว่าตน ทุกวันนี้ตำแหน่งนั้นได้เปลี่ยนเป็นโอเมก้าแทน บอสตันมองดูชุดที่ลิเคียวยกขึ้นมาทาบตัวเขา ก่อนจะหัวเราะแห้ง ๆ

“แต่ถ้าเธอไม่พอใจกับสายตาวงนั้นก็กลั่มองกลับไปตรง ๆ เรื่องนี้น่านับถือมาก ผิดกับฉันเลย”

“คุณแค่ขาดความมั่นใจไปหน่อยเท่านั้นเอง”

ลิเคียวนำเสื้อโปโลสีเหลืองอีกตัวมาทาบบนร่างชายหนุ่มแล้ว คลี่ยิ้ม แต่งแบบนี้ก็น่ารักดี เจ้าหมีตัวนี้สวมอะไรก็น่าบิ๊ปไปหมดเลย

“ถึงจะเฉื่อยชา ทำอะไรก็น้อยไปหน่อย แต่คุณมีข้อดีอยู่เยอะเหมือนกันนะ ยึดอกหน่อยเถอะ”

ข้อดี? นี่ลิเคียวคงไม่ได้หมายถึงพุงน้อย ๆ ของเขาที่เจ้าตัวชอบเป็นพิเศษหรอกนะ บอสตันไม่ได้ชอบเจ้าไขมันส่วนเกินนี้นักหรอก เพียงแต่ที่ผ่านมาเขาไม่มีแรงบันดาลใจที่จะออกกำลังกายให้กลับไปฟิตเหมือนสมัยมัธยม เอาละ ตอนนี้เฟ้นักสู้มันลูกโซนขึ้นมาแล้ว เขาจะต้องกำจัดเจ้าไขมันนี้ออกไปให้ได้ เอ่อ...มันจะได้หรือเปล่านะ

บอสตันเงิบ จากนั้นก็ทำตัวเป็นหุ่นลองเสื้อให้ลิเคียวเล่นสนุก จะว่าไปแล้วเขาเคยสงสัยอยู่เหมือนกันว่าเด็กหนุ่มที่แต่งตัวดูดีคนนี้มีสไตล์ของตัวเองหรือเปล่า แต่ดูจากความคล่องในการ

เลือกเสื้อผ้าจากราวแขวน อีกทั้งที่เลือกมาแต่ละตัวยังไม่ขัดกับรสนิยมของเขา ลิเคียวน่าจะเป็นคนที่มีรสนิยมด้านการแต่งตัวอยู่แล้ว

จะอะไรก็ดีไปหมด ชักจะอิจฉาขึ้นมานิด ๆ แล้วสิ

จบจากการเลือกเสื้อผ้าที่เหมือนจะกินเวลายาวเป็นอสงไขย ในที่สุดบอสตันก็ทำตัวเป็นหุ่นลองเสื้อบวกกับคนถือของที่ดีก็ได้รางวัล หลังจากจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์จนทำพนักงานยิ้มแก้มปริลิเคียวก็นพาเขาไปกินอาหารญี่ปุ่น ต้องบอกก่อนว่าบอสตันไม่ใช่แฟนของอาหารสไตล์เซตชุดวัตถุดิบแต่ให้ปริมาณน้อย ทว่าพอกินเข้าไปไม่กี่คำเขาก็หยุดบ่นพึมพำ

วันนี้มันสงบสุขดีจริง ๆ

ในขณะที่บอสตันกำลังเพลิดเพลินไปกับอาหาร ลิเคียวก็นเห็นว่าถึงเวลาดึงบอสตันกลับมาเผชิญความจริงสักหน่อย เขาสืบซุชิไปวางในจานของอีกฝ่ายก่อนจะเริ่มพูด

“ท่านประธานบอกให้ผมเป็นคนดูแลกำหนดการของคุณนับจากวันนี้เป็นต้นไป เพราะฉะนั้นเรื่องราวออกกำลังกายผมจะเป็นคนจัดให้เอง แน่نونว่าเรื่องคุณอาหารก็ด้วย”

บอสตันดูจะเป็นกังวลขึ้นมาทันที บนใบหน้าปรากฏความยุ่งยากใจ

“งานผู้จัดการโรงแรมของเธอไม่ใช่ยุ่งมากเหรอ ฉันไม่รบกวนดีกว่า...”

“คิดจะหนีหรือไงครับ ผมทราบจากท่านประธานมาว่าคุณไม่ได้ออกกำลังกายมานาน ทั้งดูจากนิสัยต่อให้จ้างมืออาชีพมาช่วย คุณก็คงทำได้ไม่นานหรอก ส่วนเรื่องงานนะไม่ต้องห่วงครับ ช่วงนี้ท่านประธานลดงานที่ต้องให้ผมออกหน้าไปบ้างแล้วเพื่อเตรียมตัวแต่งงาน อะไรสำคัญ ๆ ผมทำผ่านแลปทอปได้ครับ”

เหมือนแม่เขาจะอาฆาตเจ้าไข่ม้วนส่วนเกินของเขาสุด ๆ ไปเลย

บอสตันไม่รู้จะขัดขึ้นคนที่ตนเองขัดขึ้นไม่ได้อย่างไร สุดท้ายจึงพยักหน้าแบบสลดหดหู่ว่าทางนำสงสารจนลิเคียวที่ทำหน้าคุณะพูดก็รู้สึกผิดขึ้นมา เด็กหนุ่มจึงคืบไข่ม้วนที่บอสตันดูจะชอบที่สุดให้เป็นการปลอบใจ

“เฮ้อ กินแล้วยิ้มสู้หน่อย ยิ้มเหมือนที่คุณชอบทำนะครับ”

“เฮ้อ ทำไม่เป็นอัลฟ่าแต่ระบบเผาผลาญไม่ทำงานเลยนะ”

คนที่ปั่นเฟิ่งกินไข่ม้วนเข้าไป แล้วตามด้วยโซบะอีกหนึ่งจาน ทั้งแป้งทั้งโปรตีนและน้ำตาลพวกนั้นนั่นละที่เป็นสาเหตุให้ระบบเผาผลาญช้าลง ลิเคียวอยากจะดูแต่ดันควบคุมปากตัวเองไม่ได้ มองดูท่าทางของบอสตันที่รำพึงรำพันแบบนั้นแล้วเขาก็ยิ้มออกมาเอง ช่วงเวลาที่ได้อยู่กับอีกฝ่าย แม้จะเจอเรื่องเหนื่อยใจค่อนข้างเยอะ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงผ่อนคลายขนาดนี้

เรียกว่าแอนิมอลเทอร่าฟิก็ได้อยู่ละมัง

เฟิ่งชมไปหยกๆ แป็บเดียวบอสตันก็ทำให้ลิเคียวแยกเขี้ยวอีกแล้ว เด็กหนุ่มเท้าเอวมองร่างสูงที่นอนห่อตัวอยู่ในผ้าห่มสายตาอาฆาตของเขาแทบจะปล่อยแสงออกมาได้อยู่รอมร่อ

นี่มันเก้าโมงเช้าวันเสาร์ คีนก่อนบอสตันเฟิ่งซุสามนิ้วสาบานเป็นมันเป็นเหมาะว่าจะตื่นมาออกกำลังกายพร้อมเขา แต่พอถึงเวลาจริงเจ้าตัวกลับนอนเพลินจนเกือบจะเลยเก้าโมงเช้าอยู่แล้ว บนใบหน้าลิเคียวไม่มีแวลส์เล่น เขาเดินไปที่ห้องน้ำแล้วหยิบแก้วที่ใช้ตอนแปร่งฟันมารองน้ำจนเต็ม

ถือว่าเขาเมตตาไม่ใช้กะละมังแล้วนะ...ร่างบางถือแก้วใส่น้ำเย็นๆ เดินไปที่เตียง พอดึงผ้าห่มออกเขาก็ให้โอกาสสุดท้ายแก่บอสตัน จะลุกไม่ลุก?

“อือ...”

สามี่ที่น่ารักของเขาขดตัวพยายามหนีอากาศหนาวจากเครื่อง

ปรับอากาศโดยไม่ลืมหัดด้วยซ้ำ ดี...ดีมาก ถือว่าเขาให้อากาศแล้วนะ ลิเคียวคลานขึ้นไปบนเตียงทั้งๆ ที่ถือแก้วน้ำเอาไว้ จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วเช็ดที่ต้นขาของชายหนุ่ม จุดอ่อนนี้คงไม่ต้องบอกว่าไปหาเจอตอนไหน หลังเขาสะกิดเบาๆ จนบอสตันจ๊กจี้ เจ้าตัวก็นอนหงายจ้วเงียลืมหัดขึ้นมา แวบแรกก็เห็นคนสวยนั่งอยู่แถวๆ สะโพกโดยที่จ้องเจ้าท่อนไม้ของเขาอยู่ บอสตันก็แอบเขินๆ คิดว่าจะถูกทำอะไรแบบนั้นแต่เช้า

ที่ไหนได้...

“ตื่นสายต้องโดนลงโทษนะครับ”

สาบานได้ว่าบอสตันไม่เคยเห็นรอยยิ้มไหนดูอึดอัดเท่ารอยยิ้มของเด็กหนุ่มคนนี้อีกแล้ว ลิเคียววาดน้ำเย็นๆ ลงบนเป่ากางเกงเขา กางเกงที่เขาสวมนอนมันก็แค่บ็อกเซอร์บางๆ ตัวหนึ่ง มันจะไปต้านทานมวลน้ำเย็นเฉียบได้อย่างไร ร่างสูงติดตัวขึ้นจากเตียงประหนึ่งจิ้งหรีด

“ทะ...ทำอะไรของเธอ!”

เจ้ากระต่ายน้อยที่ตอนนี้นอนดิซาไปมาเงยหน้ามองเขาพร้อมทั้งเอียงคอคอดๆ ก็น่ารักดี...แต่สิ่งที่เพิ่งทำลงไปมันไม่ได้ลืมหัดง่าย ๆ เลยนะ!

“ตื่นไม่เฉา ๆ ถ้าได้น้ำสักระหว่างก็น่าจะลุกขึ้นได้ไม่ใช่หรอครับ ผมก็แค่ลองทำตามที่เคยอ่านจากหนังสือการจัดสวนเท่านั้นเอง”

ร้ายกาจ!

บอสตันแพ้ยากเพราะดันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองสัญญาอะไรไว้จากที่จะตำหนิอีกฝ่ายที่เล่นอะไรพิเรนทร์ เขาจึงต้องกลืนคำพูดตัวเองลงคอแล้วลงจากเตียงไปคว้าผ้าเช็ดตัว

“อ๊ะ! เราจะออกไปวิ่งกัน เพราะมันเปลี่ยนแค่กางเกงก็พอครับ”

“อะ...วิ่ง?”

“ครับ ก็แถวนี้มีสวนสาธารณะอยู่ด้วย ออกไปวิ่งก็นับเป็นการเริ่มต้นที่ดีไม่ใช่หรือครับ”

บอสตันนึกถึงสวนสาธารณะที่อยู่ในละแวกบ้าน ต้องบอกก่อนว่าละแวกนี้มีครอบครัวอาศัยอยู่เยอะมาก ไหนจะมีอะพาร์ตเมนต์ตั้งอยู่ไม่ไกลอีก สวนสาธารณะที่มีพื้นที่กว้างขวางและตั้งอยู่ใจกลางพื้นที่อยู่อาศัยจึงเป็นที่นัดพบชั้นดี ผู้คนจะพบปะกันที่สวนนั้นเป็นส่วนใหญ่ ยิ่งวันหยุดแบบนี้ยิ่งเต็มไปด้วยผู้คนที่ออกมาเดินเล่นด้วยกัน พอนึกว่าจะมีผู้คนอยู่มากแค่ไหนบอสตันก็น้ำซัดไม่เหลือสีเลือด

“ปะ...ไปฟิตเนสเถอะ ฉันวิ่งไม่ออกแน่ถ้ามีคนมองมากขนาดนั้น”

“คุณกลัวสายตาคนอื่นด้วยหรือ”

อย่าถามแล้วมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าแบบนั้นได้ไหม เขารู้นะว่าตัวเองปล่อยตัวจนไม่น่าเชื่อว่ายังแค่สายตาชาวบ้านอยู่นะ บอสตันตัดสินใจเดินเข้าไปหากระต่ายน้อย ก็จะใช้สายตาที่คิดว่าดูน่าสงสารที่สุดมองอีกฝ่าย มือข้างหนึ่งกุมมือคนสวยเอาไว้หลวมๆ แล้วเอ่ยอ้อนวอน

“ฉันจะพยายามมั่นใจในตัวเองมากกว่านี้ แต่เริ่มด้วยระดับเบาๆ ก่อนเถอะ...นะ”

“...”

แปลกแต่จริง รอบนี้ลิเคียว...แพ้

สุดท้ายด้วยการอ่อนของพ่อนมก็ทำให้ลิเคียวพาอีกฝ่าย มาที่ฟิตเนสในโรงแรม ก็ไม่ได้อยากพาบอสตันมาที่นี้นักหรอกเพราะก็มีคนมองเจ้าตัวเยอะอยู่ดี แต่ด้วยความที่ลิเคียวกำลังดูแลค่าใช้จ่ายให้บอสตันอยู่ อะไรประหยัดได้เขาก็จะประหยัด จนกว่ากิจการร้านอาหารของบอสตันจะเข้ารูปเข้ารอยตามแผนที่เขาวางไว้ เงินที่

ท่านประธานมอบให้เขาจะเชื่อมั่นให้น้อยที่สุด และเนื่องจากรู้สึก
สำนึกในบุญคุณจนไม่อยากใช้เงินเปลืองนี้เอง ลิเคียวจึงเลือกใช้สิทธิ
พิเศษของพนักงานในการเข้ามาใช้บริการฟิตเนสในราคาพิเศษ

เขาค้นพบข้อดีอีกอย่างของบอสตันด้วยนะ แค่งานเห็น
หน้าชายหนุ่มก็ทำได้ทันทีว่าเป็นลูกชายของท่านประธาน สรุปแล้ว
คนเดียวที่เสียเงินก็เลยเป็นลิเคียว ส่วนบอสตันได้ใช้บริการฟรี ถึง
จะไม่อยากคิด แต่เขาเชื่อว่าท่านประธานต้องวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า
แน่ๆ

“เริ่มจากวิ่งก่อนแล้วกัน คุณใช้ลู่วิ่งเป็นใช่ไหม”

บอสตันที่ยืนจ้องลู่วิ่งอยู่เหมือนเพิ่งหลุดจากภวังค์ เมื่อครู
ลิเคียวถามว่าเขาใช้งานลู่วิ่งเป็นหรือไม่สินะ บอสตันยิ้มออกมาก่อน
จะเดินขึ้นไปเตรียมวิ่งบนลู่วิ่ง

“เห็นแบบนี้ตอนสมัยเรียนฉันเป็นนักกีฬาตัวแทนโรงเรียนเลย
นะ แค่นี้สบายมาก”

ลิเคียวขึ้นมายืนที่ลู่วิ่งข้างๆ แล้วทำหน้าที่เหมือนจะเชื่อ ทว่า
แววดาตุเอ็นดูเขาอาหมากๆ ให้ตายเถอะ นี่มันเจ็บกว่าบอกว่าไม่เชื่อ
อีก ค่าเขาเถอะถ้าจะมองกันแบบนี้

“ครับๆ ผมจะเชื่อว่าคุณเก่งนะ วิ่งยี่สิบนาทีสลับกับเดิน ทำ
ห้ารอบก่อน คุณไหวใช่ไหมคนเก่ง”

พอได้มาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีแต่คนฟิตๆ รายล้อม อยู่ๆ
ยีนอัลฟ่าในตัวบอสตันก็ทำงานดีขึ้นมาเสียอย่างนั้น เขารู้สึกอีกเืม
คิดว่าตัวเองจะแพ้ไม่ได้ ชายหนุ่มมองที่ร่างผอมบางของลิเคียวแล้ว
ดูมั่นใจมากขึ้น

“ทำเป็นดูถูกไปเถอะ ยังไงฉันก็อดกว่าเธออยู่แล้วละ”

บอสตันทำให้ลิเคียวหัวเราะอีกครั้ง เด็กหนุ่มแปลกใจตัวเอง
เหมือนกันที่พบว่าบอสตันหน้าแสดงสีหน้าแบบใดอยู่ กับคนอื่นเขา
ไม่ค่อยได้แสดงสีหน้าโดยที่ไม่ปั้นแต่งแบบนี้บ่อยนัก แม้กระทั่งกับ

ท่านประธานที่เขาเคารพก็เช่นกัน ลิเคียวค่อนข้างจะชินกับการสวมหน้ากาก ถึงงานเขามันต้องบั่นหน้ายิ้มอยู่แล้วนี่ ส่วนอีกเหตุผล... ก็เพราะหลาย ๆ คนที่อยู่รอบตัวเขามันน่ารำคาญจนทำให้ไม่อยากจะแสดงความรู้สึกด้วย

ขณะที่เริ่มวิ่งพร้อม ๆ กับช่วยจับเวลาให้บอสตันไปด้วย ลิเคียวก็อดถอนใจไม่ได้ ถ้านับตามความจริง ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีใครให้เผยความจริงใจด้วยมานานแล้ว เขาไม่มีพ่อแม่ ไม่ใช่ว่ากำพร้า แต่พอผลตรวจบอกว่าเขามีเพศรองเป็นโอเมก้า พ่อแม่ที่รับไม่ได้ก็ส่งเขาไปอยู่โรงเรียนประจำสำหรับโอเมก้า ซึ่งหลังจากทำแบบนั้นแล้ว เขาก็ไม่เคยได้เจอหน้าพ่อแม่อีกเลย มีแต่จดหมายที่นาน ๆ ทีจะส่งมาบอกว่าจะจ่ายค่าเล่าเรียนให้เท่านั้นที่ทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่ และการส่งค่าเลี้ยงดูทั้งหลายก็หยุดลงในตอนที่เขาเรียนมัธยมใกล้จบ ตั้งแต่นั้นลิเคียวก็เข้าสู่หนทางสู้ชีวิตทำงานและแข่งขันกับเพื่อนคนอื่นจนได้ทุนการศึกษา

เหมือนคนทั่วไปที่ชีวิตลำบากและไม่มีใครคอยช่วย เขาต้องเลือกเอาเวลาในวัยเรียนมาลงทุนเพื่อกำหนดไว้ว่าตัวเองจะไม่ต้องเกาะอัลฟารวย ๆ ให้เสียศักดิ์ศรี ดังนั้นเขาจึงไม่มีเพื่อนสนิทเลยสักคน กว่าจะรู้ตัวว่าตัวเองมีข้อบกพร่องด้านการเข้าหาคนอื่นด้วยความจริงใจ ลิเคียวก็มาอยู่ในจุดนี้แล้ว จุดที่แต่งงานกับคนที่ตัวเองไม่รู้สึกอะไรด้วย อีกทั้งยังตั้งใจจะมีลูกด้วยกัน

โดยรวมชีวิตเขาก็เรียกว่าสมบูรณ์แบบไม่ได้ ทว่าพอมองดูบอสตันแล้ว ลิเคียวกลับพบว่าจริง ๆ มันก็ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น อย่างน้อยคนที่จะมาเป็นสามีของเขาก็เป็นคนดีพอสมควร มีนิสัยเฉื่อย ๆ ไปบ้าง แต่ยังอยู่ในขั้นที่แก้ไขได้ เป็นลูกคนรวยแท้ ๆ แต่ไม่มีนิสัยโอ้อวดอะไรที่ทำให้เขาต้องร้องยี้ใส่ นับว่าเขาโชคดี...

“ลิเคียว”

ในระหว่างที่ลิเคียวกำลังเช็ดซูฟอหม้อยู่ในใจก็มีเสียงเรียกชื่อ

เขาจากด้านหลัง ไม่เพียงเท่านั้น อีกฝ่ายยังถือวิสาสะเข้ามาอดเขา จากด้านหลังอีกต่างหาก กะทันหัน ทั้งยังไม่คำนึงถึงสถานการณ์ จนเกือบทำเด็กหนุ่มตกลู่วิ่งเจ็บตัวเข้าให้ ดีที่บอสตันมือไวกดหยุดเครื่องได้ทัน

แต่ก็แลกกับการที่ตัวเองเกือบเสียหลักแทนนะนะ

“ทำอะไรของคุณนะ!”

ลิเคียวใช้ศอกแทงคนข้างหลัง แต่อีกฝ่ายไวกว่าจึงผละออกไปก่อนจะโดนตี ตอนที่หันไปเห็นหน้าอีกฝ่ายชัดๆ จากที่แค้โกรธเฉยๆ ลิเคียวก็ดูเย็นชาขึ้นมาทันที

“คุณนี่เอง ไม่ใช่ท่านประธานตักเตือนคุณแล้วหรือเรื่องการ ‘ถึงเนื้อถึงตัว’ คนอื่นแบบนี้ล่ะ”

ใช่ ตักเตือนด้วยการย้ายเขาไปทำงานเป็นเบลบอยเกือบ สัปดาห์ จากผู้ช่วยผู้จัดการที่ปกติลอยหน้าลอยตาเดินตามลิเคียว เขาต้องเปลี่ยนไปยกสัมภาระและคอยเปิดประตูให้แขกจนแทบไม่ได้พูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน บอกตามตรงว่าการให้คนพูดมากอย่าง เขาไปทำงานใช้แรงจนไม่มีโอกาสได้พูด นั้นทำให้หัวใจของเขาขมขื่นจนเหี่ยวเฉาเลยทีเดียวนะ

“ผมสำนึกผิดแล้วนะ! หลังจากนั้นจะถึงเนื้อถึงตัวแค่คุณคนเดียวแบบนี้ดีไหม”

หนุ่มผมทองพูดจาเจ้าชู้ได้อย่างลื่นไหลจนน่าขนลุก บอสตันที่มองอยู่ข้างๆ แอบกลัวแทนกระต่ายน้อยเลย เจ้าหนุ่มหล่อที่เหมือนหลุดออกมาจากนิยายสารนี้ไม่รู้เสียแล้วว่าเล่นอยู่กับใคร มาทำตัวอวดดีแบบนี้ เดี่ยวลิเคียวต้องเล่นงานจนหน้าหงายแน่ ทั้งๆ ที่คิดว่าต้องมีคนเจ็บตัว แต่ความจริงกลับไม่มีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้น บอสตันถึงกับอึ้งไปครู่หนึ่ง ลิเคียวไม่ได้ซัดจุมูกโด่งๆ ของสุดหล่อคนนั้น แต่ทำแค่ถอนหายใจลึกอีกฝ่ายออกไปทางๆ ตัว

“วิล ถ้าคุณยังไม่เลิกนิสัยแบบนี้ผมคงต้องรายงานท่าน

ประธานว่าคุณไม่สำนึกผิดนะ”

แวบหนึ่งแวตตาของเด็กหนุ่มฉายแววเย็นเยียบแบบหาที่เปรียบไม่ได้จนวิลต้องผงะ

“โอเมก้าไม่ใช่ของเล่นของคุณ”

“ผมก็ไม่ได้บอกว่าจะเล่น ๆ กับคุณนี่ ลืมไปแล้วหรือว่าพวกเราเคยมีช่วงเวลาดี ๆ ด้วยกันมาก่อน...”

ดูทำไม่ดีแล้วสิ บอสตันอยากรู้ว่าทั้งสองคนนี้เป็นอะไรกัน แต่ด้วยสัญชาตญาณเขารู้สึกว่าไม่ควรปล่อยให้ลิเคียวโดนหยอกไปมากกว่านี้ ดังนั้นแทนที่จะทำตัวเป็นอากาศต่อไปเขาจึงตั้งลิเคียวมาอยู่ข้าง ๆ ตัว ไม่ได้ใช้แรงอะไรมากนัก อีกทั้งพอเด็กหนุ่มมาอยู่ข้าง ๆ แล้วเขาก็ปล่อยมือทันที

“เอ่อ...เรามีธุระต่อ เพราะนั่นขอตัวนะครับ”

“นี่คุณเป็นใครนะ”

วิลไม่ปล่อยให้บอสตันพาลิเคียวหนีไปได้ง่าย ๆ พอเขาก้าวไปอีกฝ่ายก็เดินมาดักทางเอาไว้ สายตานับว่าเขาเรื่อง ไม่ต้องสงสัยเลย อีกฝ่ายเองก็เป็นอัลฟ่าเหมือนกันแน่ ๆ อีกทั้งยังดูสมเป็นอัลฟ่ามากกว่าเขาเป็นร้อยเท่า ทั้งหล่อทั้งหุ่นดีและพร้อมจะพุ่งชนได้ทุกคน กระนั้นเมื่อบอสตันเหลือบมองเด็กหนุ่มที่อยู่ข้างตนเอง เหมือนว่าลิเคียวจะตากระตุกอยากอาละวาดเต็มที่แล้ว ไม่ว่าทั้งสองคนนี้เคยมีเรื่องอะไรกัน ท่าทางคงจบไม่สวยงามนัก ถ้าปล่อยไว้ให้เผชิญหน้ากันคงได้เกิดเหตุการณ์ที่ส่งผลเสียต่องานของลิเคียวขึ้นแน่ ๆ

“ผมเป็นสามีของเขา”

การที่วิลเอาแต่มองลิเคียวตาเป็นมัน ทำให้บอสตันสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่ไม่ได้สัมผัสมานานอีกครั้ง ตอนที่เขาดันวิลออกไปให้พ้นทาง ถือเป็นครั้งแรกที่ลิเคียวได้เห็นว่าเวลาที่บอสตันหงุดหงิดจริง ๆ เป็นอย่างไร หัวใจของลิเคียวสั่นสะท้านไปชั่วขณะกับการกระทำในเชิงปกป้องของอีกฝ่าย

ท่าที่แข็งแกร่งของบอสตันทำให้วิลต์วิ่งไปได้นานพอที่พวกเขาจะเดินจากมา พอเข้ามาในห้องแต่งตัวแล้ว จากอัลฟาผู้เข้มแข็งก็ห่อหุ้มอย่างกับลูกโป่งที่ถูกปล่อยลม ความหล่อเท่เมื่อครู่หายไปเหมือนโกหกไม่มีผิด อ้อ ดูแล้วก็น่าจะโกหกจริง ๆ นั่นละ

“ไม่เห็นเล่าให้ฟังว่าเธอมีแฟนเก่าที่ฮอตขนาดนั้นอยู่ด้วย”

“อดีตก็คืออดีตนี่ครับ อีกอย่าง...ช่วยอย่าบอกว่าเขาเป็นแฟนเก่าผม เราไม่เคยเดทกันด้วยซ้ำ”

“แต่ท่าทางเขาอยากจะได้กับเธอนะ”

ลิเคียวกอดอก ท่าทางความหงุดหงิดที่ซึ่เป่าไปหาวิลต์จะย้ายมาที่บอสตันแทน

“คุณต้องการอะไรเนีย อยากให้ผมคบกับเจ้าคนไม่ได้ความนั้นหรือ ขอร้องละ ถึงคุณจะถูกดูตัวเอง แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณจะมาตัดสินแทนผมได้เน!”

ลิเคียวเสยผมอย่างหงุดหงิด ทำไมจะต้องมาเจอเจ้านั้นด้วยก็ไม่รู้ ถ้าเกิดรู้ว่าวิลต์จะโผล่มาที่ฟิตเนสเขาคงยอมเสียเงินไปใช้บริการที่อื่นแล้ว ร่างบางกระพืดกระพืด ใบหน้าแดงก่ำ บอสตันที่จับสังเกตอยู่เพราะคิดว่าตัวเองก็พูดจาไม่ดีและควรขอโทษซะงั้น เขาได้กลิ่นหอมหวานอีกแล้ว

เพราะโดนวิลต์กอดเข้าก็เลยมีอาการอย่างนั้นหรือ

“เธอกำลังมีอาการนั้นนะ”

“คุณว่าอะไรนะ”

ลิเคียวกอดันเข้าไปในห้องอาบน้ำแล้วลงกลอนให้เสร็จสรรพ เด็กหนุ่มเผยแววตาเป็นกังวลออกมาพร้อมทั้งถอยไปติดผนังห้องอาบน้ำ ท่าทางของบอสตันเริ่มจะเหมือนวิลต์ขึ้นมาหน่อย ๆ ความเผด็จการในแววตากับบรรยากาศกดดันทำให้ลิเคียวประหม่า

“พอโดนกอดก็ส่งกลิ่นหอมยั่วยวนแบบนี้ออกมา จริง ๆ แล้วเธอชอบผู้ชายแบบนี้มากกว่าหรอ”

ความกดดันที่แผ่ออกมาต่างกับตอนที่มิอะไรกันก่อนหน้านี้
ก่อนเนื่อในอกของเด็กหนุ่มเต้นอย่างบ้าคลั่ง ร่างกายอ่อนระทวย
จนต้องพึ่งผนังกระเบื้องเย็นๆ ช่วยพยุงตัวเองเอาไว้

“ผมไม่ได้เป็นแบบนี้เพราะวิลสัทน้อย ถึงเป็นจริงมันก็เป็น
กลไกของร่างกาย ผมห้ามมันได้ที่ไหนล่ะ”

เขาหวั่นไหวเพราะบอสตันปกป้องเขาจากการปะทะกับเจ้า
คนน่ารำคาญนั้นต่างหาก แต่เพราะตอนนั้นสมาธิของบอสตันจจด
อยู่กับการกดดันวิลจึงไม่ทันสังเกตว่าเขาเป็นอย่างไร กลิ่นหอมหวาน
ของเขาถูกปล่อยออกมาก็เพราะบอสตันแท้ๆ...

ไม่ได้การ ตอนนีใช้ท่าทางแข็งแกร่งสวนกลับไปเรื่องต้องแย
ลงแน่ ลิเคียวเอื้อมมือไปดึงร่างสูงมากอด

“แล้วก็อย่าเปลี่ยนรสนิยมของผมตามใจชอบ ผมบอกแล้วว่า
ผมชอบแบบคุณต่างหาก”

“จะให้ฉันเชื่อจริงหรือว่าคุณแบบเธอจะชอบอะไรแบบนี้ละ”

บอสตันถอดเสื้อออกแล้วดันร่างบางจนชิดผนัง สองแขน
กักตัวอีกฝ่ายเอาไว้ ถึงอยากหนีก็ไปไหนไม่ได้หรอก ลิเคียวอ้าอึ้ง
เพราะโดนบรรยากาศกดดันทำเอาเสียความมั่นใจ ต้องให้บอกตรงๆ
เลยหรือว่าเขาชอบผู้ชายมีพุงแบบนี้ อ้วนๆ น่ารัก ยิ้มที่เหมือนมี
ดอกไม้แบ่งบานรอบตัว มองก็ทึบก็เหมือนเจ้าหมีสีเหลืองหิวน้ำผึ้ง?
บอสตันนะตรงสเปกลิเคียวทุกอย่างนั่นละ

“ผมพูดอะไรตอนนี้คุณก็ไม่เชื่ออยู่ดีนี่”

เสียงเด็กหนุ่มฟังดูอึดอัดแล้ว ตอนนี้เองที่บอสตันตระหนัก
ว่าลิเคียวกำลังกลัวจนมองตาเขาตรงๆ ไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะงั้น...
ชายหนุ่มจึงเลื่อนมือไปหมุนฝักบัวให้น้ำไหลลงมารดตัวตัวเอง เท้านี้
ก็ลดเรื่องอิทธิพลจากพีโรโมนได้แล้ว รอจนลิเคียวหายใจหายคอ
ได้มากขึ้นบอสตันก็ถามอีกรอบ

“ตอบมาสิว่าเธอชอบฉันจริง ๆ นะเธอ”

“ก็ชอบนะสิ”

ลิเคียวจ้องตาอีกฝ่ายตรง ๆ ได้แล้วจึงกลับมามีท่าที่มั่นใจเกินร้อย สองแขนโอบต้นคอร่างสูงแล้วเขย่งปลายเท้าขึ้นไปจูบอีกฝ่ายเบา ๆ ทีหนึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่มีเรื่องของพีโรโมนอะไรแล้ว แต่เขาก็ยังอยากถูกบอสตันกอดอยู่ดี กอดเขาด้วยร่างกายที่อีกฝ่ายเอามาปกป้องเขาเมื่อครู่นี้ละ

“ไม่ใช่ในฐานะโอเมก้า แต่ผมชอบคุณจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความอ่อนโยนหรือท่าทางไม่เอาถ่าน ชอบดี๊เจียบ อะไรทั้งหมดนั่นผมชอบหมดเลย ยังมีอะไรอีกไหมที่คุณอยากได้ยิน ผมจะพูดมันออกมาให้หมด”

จะหาว่าเขาชอบของแปลกก็ตามใจ คนเราไม่จำเป็นต้องชอบเหมือนกันไปหมดสักหน่อย สำหรับเด็กหนุ่ม อัลฟา ไม่สิ คนแบบที่เขาชอบก็คือคนที่ถ่อมตนและเป็นมิตร เพราะรู้ว่าอัลฟาแบบบอสตันไม่ใช่จะหาได้ตามรายทาง ลิเคียวจึงกล้าพูดสิ่งที่ตัวเองคิดออกไปตรง ๆ ถึงพวกเขาจะเริ่มตึงกันด้วยเงื่อนไขและผลประโยชน์ ทว่าในตอนนี้อยู่ไม่ใช่ว่าต่างฝ่ายต่างก็ถูกใจกันและกันแล้วหรือ

“ไม่ต้องแล้ว”

บอสตันตัวจริงกลับมาเข้าร่าง เด็กที่อ่อนกว่าเกือบสิบปีทำให้เขาเงินจนวนรู้สึกเหมือนใบหน้าจะไหม้แบบนี้ได้ยังไง น่ากลัวไปแล้ว

คราวนี้กลายเป็นฝ่ายบอสตันที่ถอยออกไปเพราะเกิดความประหม่า แต่เขาได้ปลุกเจ้ากระต่ายน้อยให้คึกขึ้นมาแล้ว ดังนั้นหนีไปก็ไร้ผล ร่างสูงโดนกระโดดใส่แล้วใช้เรียวกาตว้ครอบแวง ด้วยความที่บอสตันกลัวว่าลิเคียวจะตกลงไปเจ็บตัวเขาเลยจับสะโพกอีกฝ่ายเอาไว้

แต่ทำนั่นมัน...ในที่สุดใครบางคนก็รู้ตัวว่าปล่อยตัวเองตามสัญชาตญาณมากไปหน่อย

“ถึงไม่ฮึดผมก็อยากทำแบบนี้กับคุณ”

“เอ่อ...จะ...ฉันกลับบ้านกันเถอะ”

บอกตรง ๆ ว่าพอมีสติขึ้นมาเห็นว่าลิเคียวตัวเปียกปอนดูเชือกที่ขนาดนี้ ร่างกายมันก็ร่ำร้องอยากจะออกแรงต่ออยู่เหมือนกัน งานนี้บอสตันจึงไม่ขัดขืนชวนร่างบางกลับบ้านไปสานต่อเรื่องนี้กันอย่างเขินอาย ทว่าเขาอึ้งใคร่อยู่เล่า รอยยิ้มเย้ายวนของลิเคียวทำหัวใจดวงน้อยของบอสตันปลิดปลิว นัยน์ตาอ่อนหวานมีความต้องการลูกโซนชวนให้เคลิ้มตาม

“นี่มันห้องอาบน้ำฟิตเนสนะ ที่สาธารณะเธอก็โอเคเธอ”

“กับคุณที่ไหนผมก็กล้า จะลองเลยก็ได้ล่ะ”

“ให้ตายเถอะ ทำไมเธอถึงเป็นคนแบบนี้ล่ะ!”

ปากก็ว่าเหมือนจะตำหนิกัน แต่มือสอดเข้าไปในทางเเกร็ดรูปของลิเคียวแล้ว ทำทางปราศจากการต่อต้านแบบนี้สร้างความยินดีให้เด็กหนุ่มเป็นอย่างมาก ถึงจะเป็นกังวลที่มาทำแบบนี้กันในห้องอาบน้ำฟิตเนส แต่บอสตันก็ยอมเขา เป็นเสียแบบนี้เขาจะไม่ชอบได้อย่างไร

เหมือนจะเฉื่อยแต่กับเรื่องนี้ดันเผ็ดร้อนจนต้องสูดปาก บอกแล้วว่าเขาโชคดีที่ได้สามีแบบนี้

“อ๊ะ...คุณสี่สิบแล้วจริง ๆ เหรอ”

ตอนบอสตันคุกเข่าลงไปเล่นสนุกกับส่วนล่างของเขา ลิเคียวก็ตามขึ้นมา ร่างสูงชะงักไปเล็กน้อย นี่เขาอ้อยอิ่งเกินไปจนเจ้าตัวเดือ้นอ้อม ๆ ให้รุนแรงมากกว่านี้หรือ ไม่สิ ดูจากสายตาเหมือนจะมีรูปหัวใจปรากฏของลิเคียว ทำทางไ้ที่เขาทำอยู่จะถูกใจอีกฝ่ายพอแล้วละ บอสตันฝากรอยกัดเอาไว้ที่ต้นขาด้านในจนได้ยินเสียงครางเสนาหูก จากนั้นก็ตอบคำถาม

“ใช่ ทำไมล่ะ”

ถ้าจะบอกว่ารังเกียจคนแก่ มาตอนนี้บอกเลยว่าไม่ทันแล้ว เพราะคนแก่คนนี้กำลังหลงเสน่ห์เจ้ากระต่ายน้อยจอมขี้สุด ๆ เลย

บอสตันคิดว่าจะโดนล้อให้หมดความมั่นใจเพราะรู้ว่าคนสวยบางที่
ก็ปากร้าย แต่ที่ไหนได้ เขากลับโดนล้อเคียวทำเอาหูแดงอีกรอบแทน
“แบบนี้ผมก็เรียกคุณว่าเด็ดดีได้นะสิ”

“...”

ก็สงสัยมาตั้งแต่ตอนฮิตแล้วว่าคนเราฮิตแล้วจะนิสัยเปลี่ยน
ไปจากปกติขนาดนั้นเลยหรือ แต่ดูจากตอนนี้ภรรยาของเขาน่าจะ
เป็นแบบนี้อยู่แล้ว ไม่ได้เกี่ยวกับอาการอะไรนั้นหรอก

กลุ่มใจนะ...แต่ดันชอบไปแล้วจะให้ทำไง